

FINTA ISTVÁN
AZ ANYAJEGY

*A borító-kép címe: A Rákóczi szilfája Balatonakarattyán,
fényképezte: Finta Kata az 1960-as években*

AZ ANYAJEGY FILMREGÉNY

ÍRTA: FINTA ISTVÁN

1960-1970-es években Balatonkenese-Üdülőtelepen

Eredeti gépírásából átírta, és kiadásra szerkesztette:

leánya: *Finta Katalin*

2017. október 30-tól november 2-ig

Sűrű fenyves borítja a hegyek oldalát. Századokat átélt faóriás mindegyik. Laposan szétterülő gyökerekkel a felszín kevés földjében kapaszkodnak; különállva gyengék volnánk, ledöntené őket az első szélvész, de a tömeg erős, dacol a századok viharaival.

Nyílegyenesen törnek az égre, versenyeznek egymással; amelyik nem bírja az iramot, az elveszett, a többi összeborul felette, elzárja az éltető Napot; elszárad, elkorhad, porából új erőt merítve a többi pedig nő tovább.

Alattuk nincs sem fű, sem bokor: az óriások honában törpéknek nincs helye. A földet az évek hosszú során át lehullott sok millió tű borítja, melyek idegesen zizzennek össze, ha valami élő jár arra, s zavarni meri temetői nyugalmukat.

A nagy magasságban összeboruló koronákon át sohasem juthat le, a földre, a napsugár, itt alant állandó, örökös félhomály dereng.

Szél nincs, és mégis idegesen súgnak össze a magasban a koronák: Talán a letűnt századok küzdelmeit mesélik el egymásnak, vagy a jövőre szönek új terveket.

A szomszéd hegyen hosszú csíkban pár évvel ezelőtt kitermelt erdőréssz van. A szél odahordta a szomszédos fenyves tobozaiból a magot, s azok ott oly sűrűn keltek ki, mint a kender. Ezen öt-tízéves korban még a medve sem tud áthatolni. Nem ritkítja senki, a ritkítást önmaguk végzik; a gyorsabban fejlődők összeborulnak maradozó társaik felett, elzárják előlük az éltető Napot, elszáradnak, elporladnak, humusszá alakulva táplálják az előretörőt.

Még tovább, egészen új vágás következik. Az otthagyt gallyak tömegét valaki felgyújthatta, kopáron maradt, s azt benőtte a havasi szamóca, áfonya, málna- és szeder.

Egészen alatt, a keskeny völgyben egy kis folyócska kanyarog, hüen követi a hegyek által kijelölt utat; szikláról sziklára esik, apró vízeséseket alkot, csobogva, zúgva siet szabadabb térségek felé.

Kissé magasabban, a fák között tört nyíláson a hegyek által jelölt kanyargással gondozott műút halad.

Nagy ívben kanyarodik be egy szabadabb térség szélére épített apró faházacskák közé.

A házakon túl korlát ível át az út fölött, jelezve, hogy itt országok közötti határpont van. Néhány vámvizsgáló, határőr lézeng a házacsok között. Nem forgalmas hely, inkább csak a szomszédos határforgalom lebonyolítására szolgál. Most is csak egy pár autó álldogál a térségen.

Itt sem az őréség, sem az utasok nem sietnek; kényelmes lassúsággal bonyolódik le a vámvizsgálat. Az utasok elhevernek a zöld pázsiton, havasi szamócát szednek a szomszédos vágásban, vagy gyönyörködnek a tündér szépségű tájban, melyet távolabb a Tatra csipkés hegycsúcsai zárnak be.

Egy nagy fekete autó egészen a vágás szállt le. A kocsis hátsó ülésén egészen kicsi szőke kislány alszik, aki olyan két-három év közötti korú lehet. A szülők valamelyik kiemelkedő ponton lesik a kelő Nap pompáját.

Hajnalodik... a szomszédos hegy ormát fény övezi. Kissé később erős fénycsíkok törnek onnan a magasba, diadémot, koronát húznak a csúcsra, majd teljes pompájában kibújik a Nap. Sugarai bearanyozzák köröskörül a határt záró hegysorokat, majd lefelé csúsznak azok oldalán, csak hosszabb idő múlva, lassan lekúsznak az oldalakon, míg lejuthatnak a völgybe, és ott ezüstcsíkká varázsolják a kanyargó folyócskát.

A víz felett tarka lepkék, szitakötők cikáznak ide-oda. A kristálytisza víztükörről néha-néha egy-egy pisztráng ugrik a lepkék, legyek után kapkodva, biztosítani akarják a reggeli táplálékukat.

++2++

A kislány felébredt az autóban. Nem sírt. Körülnézett. Majd a nyitott ajtón kimászott a szabadba.

- Apuci! Anyuci! Hol vagytok? Kataka éhes.

Senki se, felelt. Szülei távolabb a szép kilátásban gyönyörködtek. A lányka ide-oda totyogott, kerülgette az autót. A tér szélén pirosló szamócát vett észre. Levette, megkóstolta, ízlett neki.

- Kataka epret talált. Odahaza a KÖZÉRT-ben csak kerti-epret vásároltak.

- Kataka megint talált, - motyogta.

- Kataka szereti az epret.
- Itt is van, ott is van.
- Kataka sok epret eszik.

Epret keresve, mindig tovább-továbbhaladt. Bokrosabb rész közé jutott. Ott nagyobbak, kövérebbek voltak a szamóca szemek. Minél távolabb jutott, annál többet talált. Jó hosszú idő telt el, még mindig lakmározott. Aztán szép havasi virágokat látott.

- Kataka virágot szed anyucinak.

Gyűjtötte a szép tarka virágokat. Később leült egy bokor tövében.

- Kataka csokrot köt anyucinak, apucinak.

A csokorkötés nem akart sikerülni, mindig szétestek az összefogott virágszálak. Fáradhatatlanul dolgozott, mindig újra kezdte. Lassan elálmosodott, végigfeküdt a zöld pázsiton, és elaludt. Az arcán játszadozó boldog mosoly arra mutatott, hogy álmodik.

++3++

Bokros Béla tanársegéd volt a sebészeti klinikán. Kutatásokkal is foglalkozott, kitűnő munkaerőnek ismerték, nagy jövőt jósoltak neki. Fiatal, életerős férfi volt, még csak harmincnyolc éves. Felesége, Éva, ugyancsak orvos, de nem járt be dolgozni. Kislányát, a kis Katakát gondozta otthon, a budai oldalon lévő, szép villájukban; a háztartást vezette.

Férje éppen most ért haza a munkájából. Terített asztal várta, ízléseesen terített asztal körül helyet foglaltak, szép családi képet mutatott a hármás.

Az étkezést heves csengetés zavarta meg, majd a szabadot be sem várva, egy rendőrtiszt sietett be a szobába.

- Örülünk, hogy így betoppantottál. Már régen nem voltál nálunk. Tarts velünk.

- Sajnos, nem látogatóba jöttem. Béla! Azonnal menekülnötök kell. Reggel már késő lesz.

- De miért? Nem követtem el semmiféle bűnt!

- Tudom, jól ismerlek. Te az orvosi munkádnak élsz. De tagja vagy a szocialista pártnak, és ez szálka a mai rendszer szemében. A szocialista gondolkodó emberek mind gyanúsaknak számítanak.

- Mégis, mivel vádolhatnak?

Ma lefogtak két pasast. Az a legnagyobb szerencse, hogy én hallgattam ki.

Azt köpték be, hogy te az illegális kommunista-pártnak vagy a tagja, sőt, annak az egyik vezetője.

- Azt nem bizonyíthatják rám.

- Ma elég a gyanú. Lefognak, vallatnak. Talán szabadon engednek, de mindig gyanú alatt fogsz állni. Figyeltetnek. Te a Horthy-éra alatt itt előrejutni soha nem fogsz. Tudom, hogy hívnak a külföldi egyetemek; mint orvos, mint tanár, külföldön akárhol el tudsz helyezkedni.

- De így? Ilyen hirtelen?

- Mennetek kell! Azonnal futnotok kell! Tudom azt, hogy egész Európára érvényes útleveled van. Ma még kijuthatsz az országból.

Ne nyugatra, Ausztria felé indulj, mert arra nagyon forgalmas, keletre se, az gyanús, ott fokozottabban vizsgálják. Legjobb Szlovákia felé menni, onnan a politikai menekültet nem adják ki. Somoskőújfalunál könnyen átjuthattok. De reggel már nem biztos, hogy sikerrel.

- Igazat adok neked. Itt, akit gyanúsna tartanak, nem maradhat. Valóban több külföldi egyetem hívott; talán még jobban elhelyezkedhettek, mint itthon. Örökre hálás leszek neked, hogy figyelmeztettél.

- Nem tartozol hálával. Bajtársak voltunk az uzsoki harcok idején, bajtársak maradunk az életben is. Ha akkor te nem vagy ott, elvéreztem volna, neked köszönhetem, hogy élek. Nekem sietnem kell vissza, nehogy valamit csináljanak addig; késleltetnem kell az ügyet.

Ti induljatok azonnal!

Az első világháború idején bajtársak, tisztársak voltak, éveken át a lövészárkokban éltek; ott kovácsolódott össze a barátságuk, és az ilyen barátság állandó szokott maradni. A két család szoros kapcsolatban állt; egymást, mikor munkájuk engedte, gyakran felkeresték.

Összecsomagolták a legszükségesebbeket, s egy óra múlva sebesen robogtak Somoskőújfalu felé.

Kataka csak késő délután ébredt fel. Körülnézett, mindenütt fa és bokor. Sehol se ház, se ember... Egy kicsit sírdogált, mindenütt, hívta anyukát és apukát, de sikertelenül... Éhes volt. Talált szamócát, a havasokban sok és nagy szemű terem. Ízlett neki. Újból nekifogott a lakmározásnak. Lassan megvigasztalódott.

- Kataka megint epret talált.
- Kataka szereti az epret.
- Kataka sok epret eszik.

Mindig arra haladt, amerre több szamóca volt. Lassan alkonyodni kezdett. Kifáradt a sok járkálásban, és evésben. Újra leült a zöld pázsitra. Előbb csendesesen sírdogált, később heves zokogásra fakadt, lassan álomba sírta magát.

Egészen reggelig aludt. Mikor felébredt, nagyon fázott, havasok között nyáron is hűvösök a reggelek. Szerencsére a napsugarak mindig melegebbek lettek; lassan elmúl a reszketése. Nagyon éhes volt. Nem volt más mit tegyen, újra eprészni kezdett. Hol eprészett, hol leült, hol sírdogált, hol aludt. Így telt el a nap az előzőhöz hasonlóan. Így mindig távolabbra jutott a kiindulási helyéről.

Estefelé már a vágás túlsó széléig ért, oda, ahol óriás fenyők borították a hegyoldalt. Nem mert bemenni az erdőbe, a szélén egy óriási fa tövébe leült, és addig sírdogált, amíg újra álomba sírta magát.

Reggel a főkapitányságon kiadták az elfogató-parancsot Bokros Béla tanársegéd ellen. A detektívek siker nélkül tértek vissza. Keresték a lakásán, azt zárva találták. Felnyitatták, mindent átkutattak, de semmi gyanúsat nem találtak. Keresték a Klinikán is, de oda nem ment be. Visszatértek, és jelentették.

A főkapitány dühös lett, kiadta a parancsot, hogy az összes határállomáson figyeljék, tartóztassák le, és hozzák vissza. Egy óra múlva jött a jelentés, hogy éjjel az ER 8342 sz. autó Somoskő-újfalusi határnál elhagyta az országot.

A főkapitány látta, hogy a két elfogott igazat vallott; iszonyú dühbe jött, hogy az egyik legfőbb vezetőt szalasztották el. Szidta az előző nap szolgálatban lévőket, hogy már az éjjel nem fogatták le. Tudta jól, hogy Szlovákiától hiába kéri a kiadatását, mert onnan politikai menekülteke nem adnak ki. Az egyik beosztottja azt javasolta, hogy ne, mint politikai menekültet, hanem mint közönséges bűnözőt kérjék, ugyanis rablók, gyilkosok, sikkasztók kiadására volt államközi egyezmény.

A főkapitány sietett a külügyminisztériumba, ott előadta az ügyet. Összeköttetésbe léptek a csehszlovák külügyminisztériummal, azt állították, hogy egy kórház építésére szánt teljes összeget sikkasztott. Kérték az elfogatását, és kiadatását. Megadták a szükséges adatokat:

Bokros Béla, tanársegéd, 38 éves, középtermetű, stb.

Felesége: Csató Éva

Leánya: Katalin, két és féléves.

Autójuk száma: ER 8372

A csehszlovák rendőrség is kiadta a körözést.

++6++

Az autó ez alatt már régen az északi határ felé tartott. Nem volt könnyű az előrejutás, mert az előző napon viharral kísért felhőszakadás sok helyen elmosta az utat, és a távírópóznákat rádöntögette az utakra. Több helyen sokáig kellett várakozni. Már hajnalodott, mikor elérték a határállomást.

A határnál szép derült ég, üde fenyőillatos levegő fogadta az utasokat. Rajtuk kívül csak két autó várakozott; utasaik éppen reggelizéssel voltak elfoglalva. A vámvizsgálat nem tartott sokáig. Mikor ezzel végeztek, akkor törtek a magasba a szomszédos hegy mögül az első fénycsíkok.

A legközelebbi magasabb pontra siettek, hogy gyönyörködjenek a hegyek közt a csodálatosan szép napkeltében. A kislány békésen aludt az autó hátsó ülésén. A férfi ugyan aggódott otthagyni, de a felesége megnyugtatta.

- Hagyd, Béla, tudod, hogy sohasem sír, mikor felébred. Olyan édesdedesen alszik, kár volna felébreszteni.

Talán egy órát is elidőztek a csodás látványban gyönyörködve, aztán lassan visszasétáltak a határállomásra, ott a határőrség parancsnokával találkoztak.

Nagyon örültek a találkozásnak, mert az ugyancsak egy világ-háborús tiszttársa volt a huszonnégy éves honvédezrednél; együtt járták végig a galíciai harcteret. A parancsnok az irodájába vezette őket. Kínálgatta itallal, cigarettával.

- Hát te hogyan lettél katona? Mindig gépészmérnök akartál lenni.

- Tudod, pajtás! A háború négy évet rabolt el tőlünk. elszoktam az iskolapadtól, nem akaróztott újra a tanuláshoz fogni, mivel hívtak az alakuló hadseregbe, bezupáltam, most már őrnagyi rangban vagyok, ide erre a gyönyörű helyre osztottak be szolgálatra. Nem bántam meg, itt nagyon jól érzem magam. Nem nehéz a szolgálat. Egy hadnagy lépett be az irodába. Jelentette, hogy most érkezett motorbiciklin, mert a telefonvezeték talán csak délre lesz helyreállítva. Írásban hozott parancsot. Azonnal intézkedni kell. Mikor a hadnagy kiment az irodából, elborult a homloka, látva, hogy mi van abban.

- Valami kellemetlen hírt kaptál?

- Kellemetlennek kellemetlen, és nem nekem, hanem neked. Az van benne, hogy azonnal tartóztassalak le, mint sikkasztót.

- Engem? Mint sikkasztót? Lehetetlen, hiszen én sohasem kezeltem pénzt.

- Nem szabályos, de neked megmutatom. A külügyminisztérium útján kérik a lefogatásodat, és kiadatásodat, mint közönséges bűnözőt.

- Te ezt feltételezed rólam?

- Szó sincs róla. Szerintem te politikai menekült vagy, és így csel útján szeretnének visszakapni.

- Eltaláltad. Ismered Hegyi Lacit, tiszttársunk volt Uzsoknál. Ő most a rendőrségnél szolgál.

A múlt este szaladt át hozzánk, mert értesült, hogy le akarnak tartóztatni, kért, hogy azonnal meneküljünk. Tudta, hogy külföldi egyetemekhez hívnak, és akárhol szívesen fogadnak, mint orvost. Így jutottunk idáig.

- Én hasonlóan gondoltam.

Most csak az segíthet, ha gyorsan beültök a kocsitokba, és át a határon Lengyelországba, mielőtt itt észreveszik, hogy titeket köröznék. Ha valaki észreveszi, leolvassa az autó számát, már akkor késő lesz.

Siettek az autóhoz. Megdöbbenve látták, hogy a kislány nincs az autóban. Körülnéztek, sehol sem látták. Keresni kezdték, de nem találták. Aztán látták, hogy az iroda felől az előbbi hadnagy szalad feléjük.

- Felismertek! Azonnal indíts! Én megkeresem a gyereket, és valahogy átjuttatom. Nyitva a korlát; indíts!

Az autó átjutott a határon. A hadnagy akkor ért oda.

- Őrnagy úr! A körözött abban a kocsiban volt.

- És azt csak most jelenti? Csak szalad, mint egy bolond, nem tudott kiáltani? Most már bottal üthetjük a nyomát. Üljön azonnal a motorjára, menjen vissza, és jelentse, hogy a maga hibájából a körözött átjutott a határon.

++7++

A motoros eltávozott. Az őrnagy a gyerek kereséséhez fogott. Nem közölte senkivel, nehogy gyanút keltsen. Egyedül bejárt minden képzelhető helyet, de sehol sem találta. A közeli erdőrészt kezdte bejárni, mikor egy katonája jött sietve, jelentette, hogy az ezredes autóval érkezett az állomásra. Oda sietett, és jelentkezett. Az ezredes ráförmedt:

- Őrnagy úr! Miért nem fogta le a körözött egyént?

- Jelentem, hogy mikor átment, nem tudtam, hogy körözik.

- A motoros még időben érkezett, és jelentette, hogy át is adta önnek a parancsot.

- Én azt csak azután olvastam, miután a keresett egyén már átjutott a határon.

- Nekem úgy jelentették, hogy akkor ön együtt mulatott azokkal az irodájában.

- A világháborúban tisztársak voltunk. Őszintén mondhatom, nem hiszem, amivel vádolják.

- A katona nem hisz, hanem engedelmeskedik.

Én úgy látom, hogy maga segítette a szökésben. A hadnagy átveszi a parancsnokságot, maga pedig velem jön. Majd ott tisztázhatja magát.

Beültek az autóba, és eltávoztak a város felé. Az állomáson senki nem tudott a gyermek eltűnéséről.

++8++

Kukely Pál erdőőr volt az Állami Erdőgazdaságban. A Tátra közelében óriási nagyságú terület felett kellett őrködnie. Minden lakott helytől távol az erdő belsejében elrejtett szép kis erdészházban lakott teljesen egyedül. Néha hetekig még embert sem látott. A Nógrád megyei Lucfalván született. Egészen a világháború végéig szüleivel együtt akkor költöztek át Szlovákiába. A szülei már régen meghaltak, családjából már nem élt senki. Ő itt jó állást kapott az erdőgazdaságban.

A világháborúban igaz, sebesülést kapott, amely lehetetlenné tette, hogy megházasodjon, ezért teljesen egyedül élt az erdőben. Egész társasága egy hatalmas fehér komondor volt, akinek Burkus nevet adott. Ő volt a társa, őrzője, és kísérője is, amikor a rábízott területet járta.

Naponta hatalmas nagy kört kellett bejárniuk, de semmi sem volt sürgős, szép nyugodtan sétálva cserkésztek át a területet. A szolgálat nem volt nehéz, mert minden falutól távol, nem kellett félni a fátólvajoktól, csak néha-néha egy-egy orvvadász tévedt erre, de azok is lehetőleg elkerülték azt a tájat, mert tudták, hogy az őr kitűnően tud célozni.

Egy délelőtt, amikor a szokott körútját végezte, a Burkus nyugtalanul szaladgált ide-oda. Először nagyvadra gondolt, de tudta, hogy olyankor a kutya másképpen viselkedik. Most úgy tűnt az ide-oda szaladgálása, mintha hívná valahova. Követte tehát. Nem kellett messzire mennie, mert egy hatalmas fenyő alatt egy szép, parányi kislányt talált. Olyan volt, mint egy kis angyal.

A fa két vastag kiálló gyökere között nekidőlve, alszik. Nem akarta zavarni, levetette a kabátját, betakargatta a kislányt, leült melléje.

Elővette a bőrtáskáját, ennivalót vett elő, és elkezdett békésen falatozni. Közben figyelte a lánykát, aki álmában motyogott, és mosolygott, néha sírásra görbült a szája. Ahogy a kabát alatt átmelegedett, látta, hogy lassan elsimul az arca.

Gondolkozott, hogy kerülhetett ide ez a csöppség. A falu több kilométer távolságra van, turisták soha sem szoktak erre járni. Legközelebb a határállomás van, és onnan hogy juthatott ilyen csöppség ide, hiszen nagy távolság az ideig. Ott különben sincs gyerek, nőtlenek a katonák. Vagy az átutazóktól maradhatott itt. Akkor azonban a katonaság már átfésülte volna a területet. Mikor történik valami, őt is értesíteni szokták, főleg, ha valami az erdővel kapcsolatban történik.

Egyszer aztán a kislány kinyitotta a szemét. Nem sírt. Csodálkozva nézett a falatozó emberre, és a szép nagy fehér kutyára. Bátran megsimogatta, az meg végignyalta a kezét.

Az őr szlovákul szólt hozzá, de az csodálkozva nézett rá, aztán megszólalt magyarul:

- Adsz nekem is husikát?

- Hogyne adnék aranyoskám. Éhes vagy kicsikém.

- Engem Apucika is aranyoskámnak szokott szólítani.

- Hatalmas karaj kenyeret szelt le, és arra sok falat sonkaszeletet rakott.

A csöppség mohón fogott hozzá. Látszott, hogy nagyon éhes, már régen nem ehetett. Addig nem is zavarta beszéddel, amíg jóllakott. A kislány kezdett beszélni.

- Te mindig ilyen finomakat eszel? Nekem anyuci mindig csak olyan pépecskéket szokott adni, pedig jobban szeretem a husikát.

- Ilyen kislánynak tejbegrízt, tejberizst szoktak adni.

- Azt, azt. Te honnan tudod? Neked van kislányod?

- Nekem nincs, egyedül vagyok. Szereted a grízecskét? Főzök majd neked azt is.

- Inkább adj husikát, azt jobban szeretem. Nekem meg azok a zöldek nem jók.

- A sóska, meg a spenót?

- Eltaláltad. Ugy-e, itt nincs olyan? Adj mindig husikát!

- Amennyit csak akarsz! Hogy hívnak? Mi a neved?

- Már mondtad. Aranyoskámnak szólít az apukám. Anyuci Katakának hív, de néha tubica vagyok neki.

- Hogy kerültél ide, az erdőbe?

- Volt sok eper, azt szedtem. Sok, sok epret ettem. Nagyon finom volt, jobb, mint amit a KÖZÉRTBŐL hoz anyuci.

- Olyan pirosat, számócát is szedtél?

- Az nem számóca, az eper, úgy hívják a KÖZÉRT-ben.

- Akkor te a városból kerültél ide.

- Nem tudod? Az nagyváros, sok, sok bolt van, meg nagy házak!

- Hogy kerültél ide?

- Apucinak van egy nagy fekete autója, azon sokáig jöttünk, anyuci is jött velünk, aztán ők elvesztek, nem találtam meg. Kiabáltam, nem feletek. Aztán csak epret ettem sokat.

- Ne búsulj, majd megkeressük Apucikát, meg Anyucit, de előbb elmegyünk az én házamba.

- Ott megint adsz nekem olyan finom husikát?

- Még jobbat is. Sütünk finom őzpecsenyét.

- Te olyan jó ember vagy. Hogy hívnek téged?

- Pali bácsi a nevem, és a kislányokat nagyon szeretem.

Ölébe vette, és hazavitte a kis erdészházba, amely Katakának nagyon megtetszett. Mindjárt helyet foglalt egy hatalmas medvebőrön. A fehér kutyával hamar barátságot kötött, az is ragaszkodott hozzá, a lábaihoz feküdt.

- Mi a neve a kutyuskának?

- Burkus. Jó barátod lesz, és ha kell, megvéd téged is. Amikor én elmegyek valahová, a Burkust itt hagyom, ne félj, nem mer bántani senki. Most itt hagylak egy darabig, de itt lesz veled Burkus.

- Nem szoktam félni, ugy-e Burkus, nem félünk senkitől!

++9++

Elment a határállomásra. Ott nem tudtak semmit a gyerekről. Csak annyit tudott meg, hogy a régi parancsnokot váratlanul áthelyezték, aki régi ismerőse volt neki.

Mikor hazaért, a kislány mélyen aludt, lábainál a Burkus örködött. A ház körül volt néhány baromfi, körülöttük lopakodott a róka.

Egy tehénkéje is volt a kis istállóban, és növendék malacka. Ebből állt a gazdasága. Mikor a kislány felébredt, megfejté a tehenet; nagy érdeklődéssel kísérte a lányka a műveletet. Jó habosan, mindjárt adott neki belőle. Nagy élvezettel itta ki.

- Neked ez a boci KÖZÉRT? Mi ott vesszük a tejecskét, de az nem ilyen finom. Mindig ad, amikor akarsz?

- Mindig, még többet is, mint ami kell; a fölösleget a malackák kapják.

- Máskor is adsz nekem?

- Mindig. Ad a Virág eleget.

- Virág a boci neve? Nálunk mást hívnak virágnak.

Teltek a napok, a hetek, de a lányka után senki nem érdeklődött. Nem is járt ezen a tájon ember. Az étkezésről Pali bácsi gondoskodott, ő főzött. A kislánynak minden nagyon ízlett. A főfogás minden esetben a hús volt. Hús főve, hús sütvé, kolbász, sonka füstölve, néha nyárson, vagy rostón sütvé. Ezeket szerette legjobban Kataka. Már apucit és anyucit is, csak ritkán emlegette.

Amíg az erdőőr az erdőt járta, addig a Burkussal maradtak a házban. A kutya különben sem akart a gazdájával menni, amióta a kislány itt volt. Teljesen hozzá pártolt.

Az őr nem féltette otthagyni, tudta, hogy Burkus minden veszedelemtől megvédi.

Éjszaka is ott aludt a lányka lábainál.

A hálólhely egy deszkából durván összeácsolt nyoszolya volt, egy nagy medveőrrel leterítve, egy másik pedig takarólul szolgált. Jó meleg volt azokkal aludni.

Már érni kezdett a málna is, hármásban jártak csemegézni. A kisebb távolságokra mindig magával vitte az őr, a simább helyeken gyalogosan egymás mellett, a nehezebbeken az ölében.

Néha gombát gyűjtöttek. Sok volt itt. Különösen az ehető tinórá, és a róka gombát szedték, amelyet néhol csirke gombának is szokták nevezni. Néha a fehér keserű-gombát szedték; Pali bácsi ezt szerette legjobban. A karimáját telerakták juhtúróval, vagy szalonna-darabokkal, és tepsiben süttöttek.

Mindezek az ételek nagyon tetszettek Katakának, soha nem történt meg, hogy a gyomrának valami baja esett volna.

Esténként Pali bácsi mesélt. Emlékezett gyermekkorából azokra, de hamar kifogyott belőlük, mert a kislány megtanulta, és újabbakat követelt. Akkor, amíg az erdőt kerülte, új meséken gondolkodott. Gyakran megesett, hogy a lányának nem tetszett a kitalált főhős, és azt a kívánsága szerint át kellett alakítani. Máskor a háborús élményeit mondta el neki. Ezeket tátott-szájjal hallgatta.

Később elkezdte tanítani a szlovák nyelvre. Csodálkozott, hogy milyen hamar megtanulta a szlovák szavakat. Egy év sem telt bele, már teljesen egyformán beszélt magyarul és szlovákul. Amit valaha a falusi iskolában tanult, mind átadta neki lassan, úgyszintén amit a világháború alatt gyűjtött össze a tudásból.

Múltak az évek, a kislány erősödött, már nagyobb távolságokra is elkísérte gondozóját. Nagyon megszerették egymást. Már a Burkus kíséretében egyedül is nagyobb távolságokra is elmerészkedett. Mikor már több mint három éve voltak együtt, nagy gondot okozott Pali bácsinak az, hogy mi lesz a kislány iskoláztatásával. Nem akarta, hogy iskola nélkül nőjön fel. Az ő tudása már kimerült.

Megtudta bent, a faluban, hogy az iskolai beíratáshoz születési-anyakönyvei kivonatra van szükség. Honnan szerezzen ő ilyet? A legközelebbi falu hat kilométerre volt, az nem okozott gondot, mert tudta, hogy a kislánynak ez a távolság nem leküzdhetetlen. Reggel ő nagyobb távolságra elkíséri, délután pedig eléje megy. Burkus pedig állandóan vele lehet.

Minden nem volna megoldhatatlan, de mi lesz télen, amikor itt néha kétméteres hó is borítja az utakat? Neki már volt síléce, télen azzal járta be a területét. Vásárolt egyet a kislánynak is. Úgy döntött, hogy egy évvel később kezdi majd az iskolát, addig még sokat erősödhet.

Megkezdődött a téli szórakozás. Szánkója már volt az előző években is, de sokkal jobban örült a sílécnek. Jó tanítványnak bizonyult, nemsokára csakúgy siklott a hó tetején. Mind nagyobb és nagyobb távolságokra merészkedtek. Amikor csak tehetette, a hó tetején csúszkált.

Már nem volt gond a téli iskolába járás sem.

Eszébe jutott Pali bácsinak, hogy az egyik nővére valaha Sámson-házára ment férjhez Bubla Janóhoz. Tudta, hogy sok gyerekük született, azok között az egyik, - amelyiknek ő a keresztapja, és véletlenül azt is Katának hívták, hasonló korú lehet az ő gondozott kislányával. Elhatározta, hogy megszerzi annak az anyakönyvi kivonatát, jó lesz az ennek a kislánynak is.

Egyedül az adott gondot neki, hogy kire hagyja addig a gondozottját?

Mikor elmesélte neki, hogy ő Magyarországra szándékozik átmenni, megnyugtatta, hogy nem fél egyedül sem. Már tud sütni, főzni, fejni; nem félnek ők a Burkussal senkitől.

- Nyugodtan mehatsz Pali bácsi, én nem félek senkitől, de nem is jár erre senki.

- Több napig tart az út, neked addig is be kell járnod az iskolába. A tanító bácsi beleegyezett, hogy míg az anyakönyvi kivonatot elhozom, bejárhatsz addig is.

- Bejárunk Burkussal. Az ajtót addig bezárom, ha hazajövök, megfejem Virágot, enni adok a malacoknak, aztán főzök magunknak is valamit.

Ne félj, megélünk mi kettesben is.

Megkezdődött az iskolába járás. Az első napokban Pali bácsi végig bekísérte, és elébe is ment, de minden simán kezdődött. Burkus mindjárt nagy tekintélyt szerzett neki, mert senki még csak hozzá sem nyúlhatott. A kutya azonnal lefogta, a ruhájánál fogva, aki hozzá közeledett.

A gyerekeket nem bántotta, de Katakát megvédte. Amíg a tanteremben voltak, addig a kutya a küszöbre feküdt, csak átlépni lehetett rajta; onnan elüzni sem lehetett.

Egy reggel bejelentette Pali bácsi: Kislányom, holnap indulok. Aztán vigyázz magadra. Mihelyt lehet, visszatérek.

- Ne búsuljon Pali bácsi! Mi Burkussal jól megleszünk itt. Van füstölt húsunk, friss hús is van még az őzből, amit a napokban lőtt, tejet is bőven nekem a Virág.

Az iskolába is elmegyünk minden nap.

Útnak indult az erdőőr. az iskoláig együtt mentek. A lányka a Burkussal ottmaradt. Érdekes volt megfigyelni, hogy a gyerekek mindenféle étellel igyekeztek Burkus bizalmába jutni, de az egyik ételhez sem nyúlt, pedig azok között még kolbász is akadt. Csak akkor fogadta el, ha azt Kataka adta neki.

Az első, és a második nap esemény nélkül múlt el. A harmadik nap estefelé, amikor már közeledtek a házukhoz, messziről látta, hogy az ajtó nyitva van, pedig ő jól emlékezett, hogy azt bezárta. Meggyorsította a lépteit. Mikor az ajtóhoz ért, látta, hogy egy hatalmas termetű ember mindent igyekszik egy nagy zsákba gyömöszölni. Minden félelem nélkül kiáltott rá:

- Kicsoda maga? Mit keres itt?

- Semmi közöd hozzá, - mordult rá az ismeretlen.

- De az mind a miénk, a Pali bácsié...

- Hallgass béka, mert bekaplak, - ijesztgette a vendég.

- Tegye le! Mindent tegyen le!

- Menjen innen! - lépett oda, és ki akarta szedni a markából, amit az ember már megfogott.

Az pedig haragosan nézett a kislányra, és a hajánál fogva, az ágyhoz dobta.

Ebben a pillanatban Burkus már a nyakában volt. Egy pillanat múlva már alig volt rajta ruha. A nagy erős ember sehogy sem tudott ellene védekezni. Már csupa vér volt mindenütt. Végül könyörgésre fogta a történeteket.

- Kislány! Szánj meg, és úzd el rólam ezt a dögöt!

- Ha azonnal eltakarodik, de semmit nem vihet el!

A kutya azonnal engedelmeskedett neki, de dühös morgással nézett az ember felé.

A vadász megpróbálta, hogy a puskájához jusson, és a zsákját is magával vigye, de mihelyt azokhoz közeledett, újból rajta volt a kutya!

Végül a puskáját és zsákját is hátrahagyva, menekülhetett el.

A rablótámadás után még négy nap telt el, míg az őr hazaérkezett, de az alatt nem történt már semmi nevezetes.

Az erdőőr Dél felé utazott. Nem volt útlevele, de nem is tartotta szükségesnek azt beszerezni, mert gyermekkorában ott élt a mai határok közelében, és ott minden fát, bokrot jól ismert. A háború utáni két évben az apja csempészettel foglalkozott, ilyen útjaira őt is magával vitte. Jól ismerte a Karancs hegy környékét, ahol most az országhatár húzódik.

Vonaton ment Fülekig. Onnan éjjel elosont a hegy aljáig. Észrevétlenül eljutott az erdőig, ott már otthon érezte magát. Egy sűrű bokros területet választott ki leshelynek. Leült, falatozott, figyelte, hogy milyen időközökben mennek végig a határon a járőrök. Mikor ezt megállapította, szépen átsétált a magyar oldalra. Ott csak le kellett ereszkednie a faluig. Senki sem vette észre.

Somoskőújfaluban sem időzött sokáig, hanem tovább haladt a tíz kilométerre eső Salgótarjánig. Ott a vendéglőben kényelmesen ebédelt, aztán elgyalogolt a huszonkét kilométerre lévő Sámsonházáig. Ezt az utat jól ismerte, sokszor megtette gyermekkorában.

Már alkonyodott, mikor a vár alatti malmot elérte. Ott egy volt katonatársa volt a molnár. Összeültek, és elpoharazgattak reggelig.

Reggel azonnal a jegyzői irodába sietett. Az öreg jegyző is éppen akkor érkezezett oda. Ő már ismerte a régi időkből.

- No, Palkó, mi szél hozott ide? Hallom, hogy valahol a Tátrában üdülisz télen, nyáron.

- Ott vagyok erdőőr, mióta innen átköltöztünk. Most rokonlátogatásra szaladtam át Lucfalvára, meg van egy pár rokon, meg ismerős.

- A nővéredék is átköltöztek vagy öt évvel ezelőtt. A sógorod, valahol Szomolnokon dolgozik a rézbányában, ha ugyan még él, mert itt az a hír járja, hogy a gyerekeiket elragadta a torokgyík.

- Nem halt meg mindegyik, éppen azért jöttem át, hogy a kis keresztlányom, a Katika, iskolába kell mennie, de ott anyakönyvi kivonatot követelnek. Ha volna olyan szíves Jegyző úr, és kiállítaná!

- Kiállítom én szívesen.

- Itt van a pénz érte.

Magyar pénzem nincs, de talán ez is jó lesz. - Valaki csak átváltja.

Mikor ezzel elkészültek, az öreg Spisák lépett az irodába. Ő volt mindig a községben a halottkém. Mindjárt kérdezte is a jegyző:

- Nos, Jano, csak nem adta be valaki a kulcsot?

- Bizony, Hudáknál a háromhetes meghalálozott. Biztosan az anyja sok máklevet itatott vele. Nagyon nyavalygós volt, nem tudtak tőle aludni se.

- Kiállítottad a halotti cédulát?

- Igen. Itt van.

- De hiszen azt írtad ide, hogy a halál oka „aggkori végelgyengülés.” Ez pedig csak pár hetes csecsemő volt. Hát, ez hogy lehet?

- Hát úgy, hogy amikor meghalt, „akkor” nagyon gyenge lehetett. Ezen aztán úgy a jegyző, mint Palkó, nagyon jót mulatott.

Palkó elköszönt:

- Isten áldja, Jegyző úr! - Köszönöm a szívésségét. Megyek, fellekerem a rokonomat, aztán viszem a Tátrába, mert ott vár rám a kötelesség.

++14++

Gyorsan teltek az iskolai évek; a kis Kataka igen jól haladt, rövidesen az iskola büszkesége lett; vele dicsekedtek, ha valaki ellenőrzésre járt ott. Tekintélye már nem csak a Burkus miatt volt, hanem tudásában is mesze kiemelkedett a társai közül. Ezt részben annak is köszönhette, hogy Pali bácsitól már az iskolába járás előtt, sokat megtanult, de most is mindent megmagyarázott neki. Az erdő-őrnek, - ha nem sok volt is az iskolai végzettség, de a katonaságnál, ahol az őrmesterségig vitte, nagyon sokat tanult, és - mivel állandóan együtt voltak - ismereteit teljesen átadhatta neki. A többi gyerekekkel a szülők csak keveset foglalkoztak - mivel állandóan munkában voltak.

Az is tekintélyt jelentett, hogy két nyelven jól beszélt. Az öreg tanító, aki anyai részről félig magyar származású volt, sokszor beszélgetett magyarul.

Mivel megvolt neki Jókainak, Mikszáthnak minden regénye, azokat sorjában kikölcsönözte neki. Esténként Pali bácsival ezeket olvassatták.

Mikor befejezte a falusi iskolát, a tanítója és az esperes biztatták az erdőőrt, hogy ezt a különösen jó eszű, tehetséges gyereket taníttassa tovább, aki szintén sokszor gondolt erre, csak az fájt neki, hogy akkor távol lesznek egymástól. Már egy-egy rövidebb kiesés is hiányérzetet keltett benne. A taníttatási költségek nem okoztak neki gondot, mert a fizetése majdnem teljesen megmaradt, vadbőrök eladásából is sok pénzt tudott félretenni, nagyobb kiadásai pedig sohasem voltak. Végül mégis úgy döntött, hogy iskoláztatni fogja.

Kassára íratta be, egy egészségügyi középiskolába, mert a lányka a regényeiből olvasottak alapján leginkább az orvosi pálya iránt vonzódott.

++15++

Kataka a legboldogabb a szünidők alatt volt. Pali bácsival, akit keresztapának hívott, naponta járhatta a vadont. Az óriási terület minden zegét-zugát jól ismerte. Néha egyedül is nagyobb távolságokra elmerészkedett a Tátra égbemenő sziklás csúcsai közé. Keresztapjától egy húszas-puskát kapott, ezt mindig magával vitte. A konyhára is szerzett néha pecsenyét, leggyakrabban császármadarat, melyen ezen a tájon mogyoróstyúknak szoktak nevezni. Egyszer sikerült neki egy süketfajdot is elejteni.

Az őzeket, szarvasokat, - amelyeket pedig gyakran találkozott - sohasem bántotta, inkább gyönyörködött bennük. Medvét csak egyszer látott messziről, amint egy sziklán ülve, a talpát nyalogatta. A rókáknak esküdt ellensége volt, mert a keresztapja baromfi-állományát állandóan ritkították. Félnapokat is elült leshelyén, hogy puskavégre kaphassa azokat.

Már ötöt lelőtt. Keresztapja, aki értett a bőrük kikészítéséhez, szépen kidolgozta. Tanulótársai nagyon irigykedtek rá a szép prémjeiért.

A szünidő minden perce boldogságot hozott neki. Nem hiányzott neki senki. A szüleire nem emlékezett, csak néha ködlött fel emlékezetében egy szép női arc, vagy egy komoly férfi képe.

Számára téli szünidő volt a legkedvesebb.

A kitűnő sítalp, mellyel a keresztapja megajándékozta, állandóan használatban volt; csak éppen enni járt haza. Néha kettesben óriási területeket bejártak. A szarvasbőr ruhájukon még a gyakori északi szelek sem fújtak át. Az erdőőr majd az egész évben ilyet viselt. Neki is készített ilyet téli kirándulásokra. A felkelő napot mindig valamelyik hegycsúcsról nézte.

Kedvence volt az iskolai sportkörnek. Mindenféle sporthoz tehetsége volt. Az iskolája benevezte az ifjúsági tornász bajnokságra, ott második helyezést ért el, az ifjúsági síbajnokságon pedig első lett.

Melléktárgyként orosz- és német nyelvet tanult; ez gyorsan ment, mert kitűnő nyelvérzéke volt. Kélt év múlva mindkettőn jól beszélt. Német és orosz nyelvű könyveket olvasott. Hozzáfogott az angol- és francia nyelvek tanulásához is.

Letelt a négy tanulási év. Kitűnő eredménnyel végezte a tanulmányait. Terveket szőtt a továbbiakra. Egyetemi felvételre jelentkezett; orvos szeretett volna lenni.

++16++

Keresztapját levélben hívta az évváróra, de választ nem kapott; sőt, az előző levelekre sem jött válasz. Nagyon aggódott, hogy valami baja történhetett. Szorongó szívvel indult hazafelé.

A házban egy idegen házaspárt talált. Azok a házba be se engedték. Közölték, hogy az előző erdőőrt egy vadászó lelőtte, a helyére őket nevezték ki. Mikor a holmijuk iránt érdeklődött, közölték, hogy ők itt semmit sem találtak, teljesen üres volt a ház. Valószínű, hogy valaki ideérkezésük előtt kirabolta. Tudta azt is, hogy a keresztapja a postatakarékba az ő nevére nagyobb összeget rakott be. A könyvecskét az ól egyik rejtekhelyén tartotta; ezt sem találta meg.

Teljesen nincstelen maradt; itthoni ruhái, a sítalp, fegyver, pénz, mindene odaveszett. Bement a faluba. először a postára sietett; ott megtudta, hogy a pénzért még senki sem jelentkezett; azt tehát letiltotta.

Felkereste a keresztapja sírját, leült arra, és jól kisírta magát.

Most már igazán árva volt. Gondolkodott, hogy mitévő legyen; arra az elhatározásra jutott, hogy régi vágyát teljesíti, és Magyarországra megy. A keresztapja sokat mesélt ottani életéről, regényeiből is megismerte, ösztöne is odahúzta.

Pénze nem volt; először tehát pénzt kell szereznie. A faluban nem volt rá lehetőség, hogy pénzt keressen, egyedül a Termelő Szövetkezet. Ott munkára jelentkezett. A szövetkezetnek termelőföldje alig volt, erdei gyümölcsök szedésével, gyűjtésével, azok konzerválásával, gombagyűjtéssel és szárításával, szénégetéssel foglalkoztak a tagok. Az elnök megígérte, hogy alkalmazza. Az elnök egy középkorú férfi közölte, hogy választhat: ha a szeretője lesz, a konzervüzem vezetését bízta rá, ha nem, akkor mehet a szénégetőkhöz. Az ajánlat nagyon meglepte, de nem mutatta. Holnapig gondolkozási időt kapott. Eszébe se jutott, hogy ottmaradjon.

++17++

Tudta, hogy a tátrai üdülőhelyeket nyáron ellepik a nyaralók, elhatározta, hogy ott fog munkát keresni. Valóban talált is. A Palota Szálló igazgatója, mikor megtudta, hogy négy nyelven beszél, azonnal szerződtette, bár volt elég alkalmazottja. Egyelőre cigarettárusként osztotta be. Kapott egy szép kivitelű, nyakba-akasztható tálcát, arra felhalmozva minden hazai- és külföldi cigarettát; nem volt nehéz. Sétálgatni kellett a nagyobbbrészt külföldi vendégek között, és kínálgatni az áruját.

A szép cigarettárus lányt hamar észrevették, különösen az ifjabb férfiak gyakori vendégei lettek, udvarolgattak neki különböző nyelveken. Egyik-másik még ajánlatot is tett, de ezeket büszkén elutasította. Be kellett látniuk, hogy próbálkozásuk céltalan; a lányka nem kapható.

A fizetése is elég jelentékeny volt. Ehhez az is hozzájárult, hogy az étkezés alig került valamibe, mert az alkalmazottaknak még a beszerzési árnál is kevesebért adták a szálló konyháján. A gazdag külföldi vendégek a nagyobb papírpénzekből visszajáró összeget általában nekiadták.

A borraivaló ilyen helyen szokásos, ő örült, hogy a pénze szaporodik.

Különösen egy idősebb házaspár tetszett neki, akik majdnem az egész napot a park egyik padján üldögélve töltötték, szemben a szép Lomninci-csúccsal. Gyönyörködtek a szép látványban, élvezték az üde ózondús levegőt. Valami úgy vonzotta hozzájuk, amikor tehette, közelükben sétált. Az öregúr feje hófehér volt, a feleségén látszott, hogy valaha szép szőke haja lehetett.

Mikor egyszer éppen előttük ment el, az öregúr németül szólította meg.

- Kislányom, van-e magyar Kossuth cigarettád?

- Parancsoljon, Tanár úr! - felelt szép tiszta magyarsággal. A pincérektől már tudta, hogy a budapesti egyetem világhírű orvos-professzora.

- Magyar vagy, aranyoskám?

Ez a megszólítás, az „aranyoskám” úgy megdobogtatta a szívét, mintha valaha már hallotta volna így mondani, de arra gondolt, hogy a keresztapja is gyakran szólította így.

- Ne haragudjon, kislányom, hogy így tegezve szólítottalak meg, de nekem is volt valaha egy kislányom, és most az jutott az eszembe; körülbelül ilyen volna, ha élne.

- Csak tessék, Tanár úr, továbbra is így szólítani, hiszen én is elég árva vagyok.

- Magyar vagy, leánykám?

- Nem, szlovák vagyok.

- De te olyan szépen, tisztán beszélsz magyarul; kiejtéseden sem érzik, hogy szlovák volnál.

- Keresztapámtól tanultam magyarul beszélni, ő itt a Tátrában erdőőr volt. Gyermekkorában Magyarországon élt, sőt, a világháború alatt is ott volt katona. Onnan költöztek át Szlovákiába. Ő nevelt fel engem kisgyerekkoromtól fogva.

- És a szüleid?

- Azok nagyon régen meghaltak, nem ismertem őket. Csak kettesben éltünk a havasok között.

- Gyakran hallom, hogy a vendégekkel különböző idegen nyelveken beszélsz, azt is a havasok között tanultad?

- Keresztapám tanított; Kassán az egészségügyi középiskolában tanultam.

Németül és oroszul ott tanultam meg folyékonyan beszélni, de már hozzáfogtam az angol, és francia nyelvek tanulásához is.

- Béla! - szólt a felesége. - Tudod, hogy hol láttuk ennek a kislánynak a fényképét? Egy képeslapban... Már emlékszem, ő volt a csehszlovákok ifjúsági bajnoka. Ugy-e, igazam van picikém?

- Igen, én voltam, minden sportot nagyon szeretek.

- Arra kérünk, hogy, amikor teheted, jöjj a közelünkbe! Olyan jól esik, ha beszélgethetünk veled; a kislányunkra emlékeztetsz.

- Örömmel jövök, de különben is, kötelességem, hogy a vendégeinknek a kedvében járjunk. Ide még szívesebben jövök; talán azért, mert magyarok.

- Mi a neved, leánykám?

- Bubla Katalin.

- Hallod, apukám? Katakának hívják, éppúgy, mint a mi kislányunkat.

++18++

Más vásárlók jöttek, így el kellett mennie. Azután is sokszor beszélgetett a szimpatikus házaspárral. Oly erősen dobogott a szíve, ha őt következetesen „aranyoskámnak” vagy „kicsikémnek” szólították. Különösen a hangsúly volt olyan szívbemarkoló, ahogyan azt kiejtették.

Lassan elmúlt a nyár, ritkulni kezdtek a vendégek. Az őszi- és tavaszi hónapokban itt úgynevezett holt szezon van, csak, amikor a hó lehull, akkor kezd újra élénkülni a forgalom, a téli sportolók lepik el az üdülőtelepeket. Ilyenkor szélnek szokták bocsátani a felesleges alkalmazottakat, mert mikor újra szükség lesz azokra, akad bőven jelentkező. Kataka is kikopott az állásából. Elég szép összeget tudott megtakarítani. Az öreg házaspár is csak a szezon legvégén tért vissza Budapestre. Még sírtak is, mikor tőle búcsúztak. - Aranyoskám!

Az nagyon jólesik, hogy engedted így szólítani magad. Elmegyünk, de sokat gondolunk rád ezután is, mert a kislányunkra emlékeztetsz.

De ne maradj itt! Ez nem neked való foglalkozás. A te tudásoddal jobban is tudsz helyezkedni. Bizonyára tovább szándékozol tanulni is.

- Szeretnék, de teljesen egyedül vagyok, mióta a vadőrző lelőtte keresztapámat. Pénzem nincs. Itt is azért vállaltam munkát, hogy valóra váltsam tervemet.

- Mit tervezteél?

- Magyarországra szeretnék átjutni, - mindig az volt az álomom. Olyan sok szépet mesélt arról keresztapám. Azért gyűjtöttem a pénzt, hogy átjussak oda.

- Nézd, aranyoskám! Itt ez a névjegy, rajta a lakásom, és a klinika címe. Ha sikerül átjutni, keress fel minket! Én a klinikán tudnék neked valami szerény állást biztosítani, és ott esti egyetemen, vagy levelező oktatással tovább képezhetnéd magad.

- Kimondhatatlanul hálás vagyok érte, ígérte, hogy ha átjutok, első utam odavezet.

++19++

Amikor az állásából elbocsátották, azonnal jelentkezett útlevelért. Ott először is a személyi igazolványát kérték. Mutatta az érettségi bizonyítványát, és születési-anyakönyve kivonatát, de ez nem volt elég. Azt mondta, hogy okmányait otthon felejtette; másnap visszatér azokkal. Tudta, hogy neki olyanok nincsenek. Ott, a havasok között eszükbe se jutott, hogy olyanokra is szükség lehet.

Sokáig gondolkozott, hogy mitévő legyen, de tudta, hogy azok megszerzése sok időbe kerülne, vagy talán nem is sikerülne, mivel valóságban a szüleit sem ismerte, még azt sem tudta, hogy azok hol tartózkodtak, hol haltak meg.

Eszébe jutott keresztapja elbeszélése, hogyan jutott át a határon, amikor a születési-anyakönyvi kivonatát hozta. Azt olyan élethűen mesélte el, hogy maga elé tudta képzelni a határt képző Karancs hegyet.

Elhatározta, hogy ugyanazt az utat fogja követni. Pénze volt, a nyári kereset folytán. Felült a vonatra, és leutazott előbb Losoncra, később átment Fülekre.

Ott hamar meggyőződött arról, hogy nem is olyan könnyű a határon való átjutás.

Hogy ne fogyjon a pénze, beállt segédmunkásnak a füleki zománcáru gyárba. Ott aránylag elég jól keresett.

A szállásadójának a fia határőr tiszt volt. Ez udvarolgatott neki. Elhatározta, hogy valahogy ennek a segítségével jut át a határon. Annak mindig arról beszélt, hogy ő mennyire szereti a gombát, bizonyára nagyon sok gomba lehet a közeli erdőben, de oda polgári személyt nem engednek. Azt mondta, hogy ott nagyon sok gomba van, de ő azokat nem ismeri, nem tudja, hogy melyik ehető, és melyik nem. Kérte a tisztet, hogy egyszer vigye magával; vele eljuthat az erdőbe, amíg az őrségeket végigjárja, szed ő magának elég gombát. Alig várta, hogy a tavasz annyira előrehaladjon, hogy az első gomba megjelenjen.

++20++

Júniusban érkezettnek látta az időt. A tiszt megígérte, hogy egy szép napon magával viszi a hegy aljáig, ott szedhet gombát, eleget. Távolabb nem viheti, mert oda polgári személyeket nem engednek, de a szélső erdőig vele, mint az őrség parancsnokával eljuthat. Arra gondolt, hogy ezzel a széplánnyal az erdőben egyedül lehet. Tehát magával vitte. A Karancs lábához érkeztek, amelynek a túlsó oldala már Magyarország.

Mindjárt a hegy lábánál egy szép szálás-erdő volt, ahol valóban sok gombát lehetett szedni. Kataka csak lassan kezdte a gyűjtögetést, még az ehetőket is mérgesnek minősítette, hogy az időt húzhasssa. Tudta, hogy a tisztnek el kell mennie ellenőrzésre, aki nagyon lelkére kötötte, hogy onnan már ne távozzon el, mert valamelyik járőr felfedezi, és bekíséri. Azon a helyen várja őt, egy óra múlva visszajön.

Mihelyt a tiszt látótávolságon túl volt, Kataka nekivágott a hegyoldalnak. A hegymászás neki nem jelentett gondot, hiszen ő sokkal nagyobb hegyek között nőtt fel. Hamar elérte a hegygerincet, ott a kitaposott ösvény közelében egy bokros helyen meghúzódott. Látta mind a csehszlovák, mind a magyar járőröket.

Sőt, azt is megfigyelte, hogy mikor találkoznak azok, mikor csereberélnek, azaz mellékesen csempészéssel is foglalkoznak.

Amikor alkalmasnak látta a helyzetet, szépen átsétált a határon. A magyar oldalon előbb egy bokros területre jutott; örült ennek, mert ott nem láthatták meg. Ahogy lejjebb ereszkedett, szép szálas erdőbe jutott, ott halmozva teleszedte kosarát gombával. Az erdő egészen a falu széléig tartott. A szélső háznál befordult az utcába, nyugodtan lépkedett a falu közepe felé.

++21++

Már a vasútállomás közelébe ért, mikor egy tiszt szólította meg.

- Szép menyecske! Eladná nekem a gombát? A feleségem mindig nyúz, hogy vigyek neki, de a fene ismeri, hogy melyik a jó, melyik a mérges gomba.

Kataka egy kissé megijedt, de aztán bátran felelt.

- Szívesen eladom, ha a tisztúr megadja az árát. Legalább nem kell Tarjánig cipelnem, ott szoktam mindig eladni.

- Mit kér érte?

Csak most volt igazán megakadva, fogalma sem volt, hogy mit kérhet itt ennyi gomba? De feltalálta magát.

- Tudja, mit tiszt úr? Látom, hogy gavallér emberrel van dolgom, magára bízom, hogy mit ad érte. Tudom, hogy nem csap be.

- De nincs kosaram.

- Van nekem otthon elég, vegye meg azt is.

A tiszt egy húszforintost adott neki.

- Ilyenformán szokta a feleségem is venni.

- Ez még sok is, de nincs aprópénzem, nem tudok belőle visszaadni.

- Jól van, tartsa meg. Egy ilyen helyre menyecskéért még többet is szívesen adnék.

- Köszönöm szépen, legalább jó sok gyaloglást megtakarítottam.

A tiszt továbbhaladt a gombával, ő sietett a vasútállomás felé. A három kocsi álló személyvonat akkor volt indulóban, de nem mert arra felülni, gondolva, hogy itt a határ közelében átvizsgálják az utasokat.

Megindult a sínek mentén, azzal párhuzamosan haladt az országút. Gondolta, hogy az csak Salgótarján felé vezethet. Körülbelül kétórai gyaloglás után beért a városba, és ott elvegyült az utcán járókelők közé. Már nem félt attól, hogy felfedezik a szökését.

++22++

Pénze volt, de nem tudta, hogy mennyibe kerülhet a vasúti-jegy Budapestig. Magyar pénze csak az a húszforintos volt, amelyet a tiszttól kapott; tudta, hogy annál többbe kerülhet a jegy. Gondolta, hogy még gyalogol egy jó darabot. Tehát tovább indult gyalog.

Estig eljutott Tar községig, ott a vasúti őrház mellett egy vendéglő félére talált. Betért oda, hogy ott valamit egyen. Láta, hogy nem vendéglő, hanem inkább csak kocsmá. A kocsmá az öreg Prahoda, közölte vele, hogy egyedül van, vacsorával nem szolgálhat, de ha a kisasszony megelégszik jó falusi kolbásszal, azzal kiszolgálhatja. Nagyon megörült annak, utána kért egy fröccsöt is, aztán az öreggel kezdtek beszélgetni. Megtudta tőle, hogy a vonatok mikor indulnak Pest felé, és hogy mennyibe kerül egy vonatjegy odáig. Akkor megmondta, hogy neki csak csehkoronája van, az öreg ajánlkozott, hogy ő átváltja. Innen gyakran mennek át, azok örülnek, ha ahhoz hozzájutnak. Egy száz koronát adott át, és jóval több pengőt kapott tőle.

Az éjjelt a kis váróteremben fapadján töltötte, és hajnali vonattal utazott Budapestre.

++23++

Korareggel özönlött a nép, akik naponta a vidékről járnak be dolgozni; csakúgy hullámozott a tömeg a Keleti pályaudvar nagy csarnokában. Csodálta az utcán is a járókelő tömeget. Ilyen óriási városban még sohasem járt. Nézegette a szép kirakatokat. Sok utcán végighaladt.

Elővette a Tátorjánban kapott névjegyet, de még azokban az utcákban nem járt. Nem akart kérdezősködni. Úgy tíz óra felé eszébe jutott, hogy beül egy autóba, és odaviteti magát a klinikához. Az valóban pillanatok alatt odavitte a sebészeti klinikához.

Dobogó szívvel lépett be a kapun, s érdeklődött az egyenruhás portásnál, a professzor nevét mondva.

- Földszint jobb kettő, - kapta meg a rövid útbaigazítást.

A jobboldali kettesszámú ajtón valóban meglátta a tanár nevét. Bekopogott. Egy hozzá hasonló korú lány volt csak az irodában, valószínű, a titkárnő. Mondta neki, hogy a Tátrában a Tanár úr hívta, hogy ha Budapestre jön, keresse fel. Most érkezett a reggeli vonattal.

- A Tanár úr jelenleg operál, nehéz operáció, valószínű, hogy több óra is eltelhet, míg végez. De ha akarja, várja meg. A folyosón vannak padok, de itt bent is megvárhatja. Adott neki egy Nők Lapját, hogy addig azt tanulmányozza. Hosszú idő telt el, már az egész lapot átolvasta, mikor a tanár egy sereg orvos kíséretében bejött az irodába. Azonnal a titkárnőhöz sietett.

- Sárrika! Akárki keres, senkinek nem vagyok itt. Küldje el! Még egy nehéz operáció vár rám, veseátültetés.

- Egy fiatal nő vár Professzor úrra. Azt mondta, hogy tátrai ismerőse.

Csak akkor vette észre a várakozó Katakát; örömmel sietett hozzá.

- Kataka, aranyoska! Örülök, nagyon örülök, hogy szót fogadott, és átjött. Sajnos, pillanatnyilag nincs időm, de aztán elbeszélgetünk. De addig is intézkedem. Cservenka főorvos úr! Ezt a kislányt egyelőre a maga osztályára osztom be szolgálattételre. A különszobás betegeknel fog szolgálatot teljesíteni mindaddig, míg a szükséges tanfolyamokat elvégzi. A főápolónő szobája melletti kis szobát adja át neki lakásnak.

- Kislány! Bármire lesz szüksége, fordulj hozzám bizalommal. Arról is intézkedni fogok, hogy az esti egyetemem látogathassad. A vizontlításra. Mehetünk, uraim!

++24++

Az orvos távozása után a főorvos szólt, hogy kövesse őt az irodájába. Látta, hogy a lányka a tanár jó ismerőse. Nagy nőbarát volt, de csenevész testű, kissé púpos termetű ellenszenves arcú férfi volt, ezért a nőknél nem sok sikerre számíthatott.

Ez a lányka különösen megtetszett neki. Elhatározta, hogy udvarolni fog neki, és minden módon igyekezni fog magának megszerezni. Ez nem is mutatkozott nehéznek, mert ő itt főorvos, a lány pedig csak egy hozzá beosztott segédápoló.

Leültette, és kérte az iratait. Kataka átadta az érettségi bizonyítványát és az anyakönyvi kivonatát. Mikor azt a főorvos megnézte sokáig figyelte a lányka arcát.

- Kérem a munkakönyvét, és a személyi igazolványát is!

- Most érkeztem Kassáról, még nem volt időm, hogy kiválthassam a munkakönyvet.

- Akkor kérem, adja át az útlevelét!

Nehezedett a helyzet, látta, hogy itt hazudnia kell.

- A Keletiben valami zsebtolvaj minden holmimat ellopta, már be is jelentettem a rendőrségen. Azonnal beadom, mihelyt az irataimhoz hozzájuthatok. Sajnos, a táskámban volt nemcsak az útlevelem, hanem a személyi igazolványom is. Ha nem kerül meg, újat kell kiváltanom.

- Nekem a Professzor úr jótállása minden esetre parancsot jelent. Azonban kérem, mihelyt az iratokhoz hozzájut, adja be ide. Most szólok a főnövérnek, hogy mutassa meg a szobáját, aki a szükséges teendőkre be fogja tanítani.

Csengetett, behívatta a főnövért, utasításokat adott neki.

- A fiatal hölgyet a Professzor úr segéd-ápolónőnek alkalmazta, a különszobás betegeknél fog szolgálatot teljesíteni. Tanítsa be a szükséges teendőkre. Lakásául a maga szobája melletti kis szobát jelölte ki.

Majd Kataka felé fordulva folytatta:

- A szolgálata nem lesz nehéz, az igaz, hogy sokat kell éjjeleznie. Máskülönbem nem fárasztó. A főnövér mindenre be fogja tanítani.

++25++

Cservenka főorvos egyedül maradt a szobájában. Újra kezébe vette a lány okmányait. Látta, hogy ugyanabban a községben született, ahol ő. Jól ismerte a Bubla családot is. Emlékezett azok gyermekeire, mind barnák, fekete hajúak voltak; ez a lány szőke.

A Bubla család még az ő tanulókorában Szlovákiába költözött át. Ha jól emlékezik a szlovenszkói Smolnikra, a rézbányába. Azt is hallotta, hogy a gyermekeik valami járvány idején mind meghaltak. Úgy látszik, hogy ez az egy megmaradt. De különös, hogy az a kislányuk egy széles pofacsontú, fekete göndör hajú lány volt, ez pedig szép szőke, simahajú. Hogy kerülhetett ez a szép vonású, csinos testű nő azok közé? Minden Bubla nagycsontú, széles, tatár-vonású trampli volt. Ez pedig egy rendkívül jó alakú, arányos testű nő. Az arcvonásai sem mutatnak szlovák eredetre.

Azt minden esetre elhatározta, hogy kedvében fog járni. Tudta, hogy ő sem daliás, hódító termetű, de sokat jelent az, hogy ő főorvos, hogy ő a főnök, és a nő csak egy segédápoló. tudta azt is, hogy őt itt úgyszólván senki sem szereti, a Professzor is csak azért, mert igen jó sebész volt. Föltette magának, hogy ezt a lányt, bármi áron, de megszerzi magának.

Legelőször is írt a szülőföldje anyakönyv-vezetőjének, kérte a lány anyakönyvi kivonatát. Aztán írt egy szlovákiai barátjának, hogy érdeklődjék Smolnikon a lány, és annak a családja után. Aztán várt az adatokra.

Addig is, kitartóan kerülgette a lányt, próbált udvarolgatni. A lány ugyan udvariasan viselkedett vele szemben, de távol tudta magát tartani. Később megpróbált ajánlatokat tenni neki, de határozott visszautasításban részesült.

Katakának nagyon terhes volt a főorvos tolakodása, de túrt, mert tetszett neki a jó beosztása. A súlyos betegek mellett sokat kellett éjszakáznia, de ez jó volt, mert bőven jutott így ideje a tanulásra. Egyelőre a levelező szakon tanult.

Hónapok így teltek el. Egyszer a főorvos, felkereste a szobájában. Először udvarolni próbált, de még határozottabb elutasítás volt rá a válasz.

- Kis nővér! Vagy szót fogad nekem, vagy repül!

- Hogy értsem ezt?

- Nagyon egyszerű, magának még mindig nincs munkakönyve, sem személyi igazolványa, ráadásul még csak nem is magyar állampolgár. Csak egy pár szót kell szólnom a rendőrségen, és magát ki fogják toloncolni.

Megijedt, de nem is felelt neki. A főorvos kérlelni kezdte, udvarolni próbált, de mikor látta, hogy nem ér el sikert, erőszakoskodni próbált, de amire nem számított, a lány, a nőknél szokatlan erővel úgy kidobta a szobából, hogy a szemközti falba ütközött. Csodálkozott, hogy egy aránylag nem nagytestű nőben hol van ilyen nagy erő.

++**26**++

Kataka elhatározta, hogy felkeresi a Professzort, és védelmet kér a főorvos tolokodása ellen. El fogja panaszolni neki a baját. Már régen készült erre, mert nagyon terhére volt a főorvos tolokodása, de nem akarta zavarni a jótevőjét, látta, hogy milyen nagy annak az elfoglaltsága.

Most már nem halaszthatta tovább. Az irodájába sietett. Sáríka felvilágosította, hogy a főnöke most Londonban van, valamilyen orvosi kongresszuson tart a találmányáról előadást. Eddig operációknál kloroformot, vagy étert használtak, de ez több okból is ártalmas volt. Még mikor a beteg felébredt kábultságából, napokig hányinger kínozza, és késleltette a gyógyulást. Most neki sikerült egy olyan kábítószer kitalálnia, amely teljesen érzéktelenné teszi a beteget, az semmi fájdalmat nem érez, sőt, napokkal azután sem szenved, így a gyógyulás is gyorsabb, mert a beteg nem nyugtalan.

A szert egyedül a várandós anyáknál nem szabad használni, mert a magzatra, de néha az anyára nézve is végzetes lehet. ez a felfedezés világszerte nagy feltűnést keltett, sok külföldi egyetem kérte, hogy tartson náluk is erről előadásokat, így valószínű, hogy csak hetek múlva tér haza. Ezért Katakának a panaszával várnia kellett.

++**27**++

A főorvost dühösítette a lány makacssága, és az is, hogy kurtánfurcsán kidobta a szobájából. Elhatározta, hogy ezért bosszút áll. Egy délután beosont a szobájába, és abból a szerből, amelyet a Professor szekrényéből lopott ki, egy adagot beletett a lány éjjeliszekrényén lévő vizespohárba; még jókora altatót is kevert hozzá.

A szernek sem színe, se szaga nincs.

Kataka estefelé tért a szobájába. Fáradt volt, mert akkor éppen egy nyűgös beteg mellé volt beosztva. Leült az ágya szélére. Később felhajtotta az odakészített pohár vizet. Azonnal kábultságot, álomságot érzett, de ezt fáradtságának tudta be. Pár pillanat múlva, már semmit sem tudott magáról. Mikor reggel felébredt, semmi fájdalmat nem érzett, csak az tűnt fel neki, hogy alsó ruhája és az ágyneműje véres. Soha nem volt orrvérzése, de most mégis arra gondolt, mert sehol nem talált magán sebhelyet. Teltek a napok, a hetek. Rendkívül csodálkozott magán, hogy újabban minden szagot annyira érez, még a virágszag is hányingert okozott neki; elpanaszolta a főnővérnek, aki gyanúsán nézett rá, és bevezette a szobájába.

- Vetkezz le!

- Miért?

- Azért, mert nekem szülésznői képzettségem is van, tudom én jól, hogy az ilyen jelek mit jelentenek.

- De hiszen nekem férfivel még sohasem volt viszonyom.

- Lári-fári, minden lány ezt szokta mondani. Már napok óta figyelek. Ha én mondom, bizonyos, hogy állapotos vagy. Addig nem hagyott neki békét, amíg meg tudta vizsgálni. Ugy-e, mondtam neked, leánykám, hogy állapotos vagy.

- De főnővér, hogy lehet az, mert esküszöm, hogy nekem férfivel sohasem volt dolgom.

- Akkor bizonyos, hogy neked is Gábor angyal jelent meg... Egy biztos, hogy gyereked lesz. Ezt nekem elhiheted. Dühösen rohant el. Kataka kétségbe volt esve. Eszébe jutott a kábultsága, és másnap reggel a véres ágynemű. Csak az lehetett, hogy a főorvos kábult állapotát arra használta fel, hogy erőszakot kövessen el rajta. Az valószínű, hogy amíg ő nem volt a szobájában, a pohárba valami kábítószer rakott, attól vett erőt rajta a kábultság.

++28++

A Professor hazaérkezett külföldi útjáról. Mindjárt másnap hívatta Katakát az irodájába. Sietett oda, szerette volna elpanaszolni a baját. A professor gyanúsán nézett rá. Kislányom, nagyon rosszul nézel ki. Talán nagyon nehéz volt a szolgálatod?

Majd a jövő héten bővebben elbeszélgethetünk; most nem érek rá. Azért hívtalak, mert egy igen fontos dolgot szeretnék rád bízni. Benned bízom a legjobban.

Egy igen jó barátom fiát, a keresztfiamat autóbaleset érte. Az eset nagyon súlyos, de ha jól vigyázunk, nem lesz életveszélyes. Nekem mindennél fontosabb, hogy életben maradjon. Az apjának nagyon sokat köszönhetek, azt vissza kell fizetnem neki. Tőled függ, hogy sikerüljön. A hatos szobában fekszik a fiú. Egy percig sem maradhat egyedül. Te át fogsz költözni oda; a szobában van egy pamlag, ott fogsz aludni. Én bizonyos vagyok benne, hogy ezt te a legjobban fogod ellátni. Ugy-e, megteszed nekem?

- Örömmel teszek eleget, hogy ezzel is kifejezhessem hálámat, amit érzek.

- Lehet, hogy tíz napig eszméletre sem tér. Az ne aggasszon, az neki a legjobb most, mer nem érez fájdalmat, amit ébren nehezen bírna ki. Mesterségesen kell etetnünk is; majd a főnővér segít neked. Mindezt leírtam részletesen; ott találod az asztalon. Vigyázz! Attól eltérni semmiben sem szabad. Minden jelenséget pontosan jegyezz fel, még a szavait is, azt is, amit te felelsz neki. Majd a jövő héten szakítok rá időt, hogy a te dolgodról is beszélhessünk. Nagyon szépen köszönöm, kislányom, hogy ezt a nehéz feladatot vállalod.

++29++

Azonnal a hatosba sietett. A főnővért ott találta, aki tájékoztatta a teendőiről. azt is közölte, hogy rajta kívül senki sem léphet be a szobába. Még az orvosok sem, sem pedig a családtagok. Nagyon súlyos az eset, életről-halálról van szó. Az utasítás részletezve ott van az asztalon.

Egyedül maradt a beteggel, aki kábult álomban feküdt.

Látta, hogy mindkét karja, a jobb keze is gipszbe van téve. Testén alig volt olyan hely, amely ne lett volna bepólyázva. Csak az arcán nem volt sérülés. Nagyon szimpatikusnak találta az arcát.

Első pillantásra felismerte. Az arcképét az előző héten látta egy képeslapban. A birkózó világbajnokságon, a hetvenes súlycsoport világbajnoka volt. Apja fővárosi rendőrtiszt. Állandóan figyelte.

Arca néha fájdalmasan megvonaglott, néha pedig mintha mosolygott volna. Megmérte a hőmérsékletét, negyven fokot mutatott. Arcáról letörölgette az izzadságot, megsimogatta a homlokát, a sebesült mosolyogni kezdett. Megismételte a simogatást, újra mosoly volt a válasz. A simogatást gyakran megismételte. Valahányszor eltorzult az arca, addig simogatta, amíg elsimultak az arcvonások. A verítéket is többször kellett letörölnie. Egyszer csak váratlanul megszólalt: - Ugy-e, te angyal vagy?

Kataka a heverőn szundikált, a hangra riadt fel. Odasietett, leült az ágy szélére. Megsimogatta az arcát.

- Nem vagyok angyal. Kataka vagyok, az ápolónő. Mintha erősen gondolkozott volna a beteg, aztán kissé felderült az arca.

- Tudom már! A legutóbbi ellenfelem egy török volt. Az mesélte, hogy ő biztosan a hetedik mennyországba jut, amikor meghal, és ott örökké a hurik fogják ölelgetni... Biztos, hogy te vagy az én hurim. Én annak, vagy angyalnak látlak.

- Csak egy szerény kis ápolónő vagyok.

- Hiába tagadod, én tudom, hogy angyal vagy, az én angyalom. A pokolban voltam, onnan te hoztál ki. - De azután se hagy el!

- Ígérem, hogy nem hagyom el soha.

- Aztán ezután is mindig simogasd meg gyakran a homlokom! Olyan jó az, mint ha az anyám simogatását érezném.

- Mindent megígérek, mindent megteszek, amit kíván. Aztán újra kábult álomba zuhant. Kilenckor jött a Professor kíséretével, a beteg akkor is eszméletlenül feküdt, de nyugodtabbnak látszott az arca. Jelentette, hogy egyszer eszméletre tért a beteg, beszélt is, amit az előírás szerint leírta; a tanár átolvasta a jegyzetet.

- Megmarad a fickó, mert már meglátja a szépet. Különböző utasításokat írt a papírra, aztán kíséretével eltávozott.

++**30**++

Napokon át kettesben voltak. Az első napokban, ha eszméletre tért is, mindig értelmetlen szavakat mondott, félrebeszélt.

Leggyakrabban birkózott, az ellenfeleit teperte le. Aztán újra kábult állapotba került.

Kataka látta, hogy valami olyasmit tartalmazhatnak a gyógyszerek, hogy a beteg a fájdalmakat ne érezze. Elképzelte, hogy az ilyen összetört testnél milyen fájdalmai lehetnek. A hőmérséklet nem emelkedett, sőt, valamennyit csökkent. Az ötödik napon újra eszméletre tért.

- Jó voltál, jó vagy, nem hagytál el.

- Ne féljen, nem hagyom el. Én, amit ígérek, azt megtartom.

- Ezután se hagysz el? Sohasem hagysz el?

- Addig biztosan nem, amíg meggyógyul.

- Tudod, hogy mire gondoltam? Először angyalnak láttalak, azután hurinak néztelek. Ne légy te se angyal, se huri, inkább légy az anyám! Olyan jó puha a kezed, olyan jólesik, ha néha megsimogatsz.

- Mindig, amikor csak kívánja.

Délután újra benézett a Professor; egyedül jött. Nagyon meg volt elégedve a helyzettel. Dicsérte Katakát, hogy az legnagyobbbrészt neki köszönhető. Egészen biztos, hogy fel fog épülni; semmi utóhatás, nem marad, mint teljesen ép ember fogja elhagyni a kórházat.

Neki ez sikert, dicséretet jelent, mert senki sem hitte, hogy ebből valaha ép ember lehet. Ő inkább annak örül, hogy a barátjának örömet szerezhet, és visszafizethet azért, amit az tett neki valaha.

- Röviden elmesélte neki a menekülése történetét, azt, hogyan tette kockára az állását, csakhogy ő elmenekülhessen.

- Pár nap múlva te is megismerheted, mert úgy látom, hogy betegünket hamarosan meglátogathatják a szülők.

A múlt korában említetted, hogy valami fontos beszélőnivalód van velem; mondd el nekem őszintén, és én - ha csak lehet, segíteni fogok.

Kataka mindent elmesélt, ami az idejövetele óta történt. A szökés történetét sem hallgatta el. Most a főorvos személyi igazolványt, munkakönyvet, útlevelet, és más okmányokat követel. Neki sajnós, ilyenek nincsenek. A főorvos azzal fenyegeti, hogy mint csehszlovák állampolgárt ki fogja toloncoltatni.

- Amit itt elmondtál nekem, bizony, elég nehéz eset, mert itt azokra az okmányokra valóban szükség van. Én meg fogom próbálni, hogy segítek. A beteged édesapja tehet legtöbbet érdekedben, és az bizonyos, hogy meg is teszi.

Még ma beszélni fogok neki erről. A legfontosabb az, hogy Magyarországon születél.

Kataka hálásan mondott köszönetet.

- Látom, hogy még volna mondanivalód, Majd szakítok megint időt, hogy meghallgassalak, hogy elbeszélgezzünk. Remélem, hogy az ő apja valahogy tud neked munkakönyvet, és személyi igazolványt szerezni.

++31++

Kataka nagyon boldog volt, hogy ezeket elmondhatta jótevőjének.

Úgy érezte, hogy mikor vele beszél, olyan, mintha az apjának mondana el mindent. Ő is mindig úgy beszélt vele, mintha a lánya volna.

A másnapi vizitnél vagy tíz orvos jött a Professzorral, köztük a főorvos is. A professzor egész előadást tartott az orvosoknak a különösen nehéz esetről. Azt emelte ki, hogy mindez az általa feltalált gyógyszernek köszönhető. Az a lényeg, hogy a beteg nem érez fájdalmat, és így könnyebb a gyógyulás. A sok súlyos seb, a sok törés miatt pokoli fájdalmai volnának a betegnek.

Az előadás alatt a főorvos Kataka mellé settenkedett. Felszólította, hogy a vizit után azonnal menjen a szobájába, mert fontos beszédje van Vele. Ő kijelentette, hogy neki a szobát elhagyni nem szabad még rövid időre sem, de ha lehetne, akkor sem menne.

- Ha nem jön, megkeserüli. Minden adat a kezemben van. Ki fogom toloncoltatni.

Elkeseredett, de bízott a professzor ígéretében, remélte azt is, hogy ha elmondhat annak mindent, meg fog szabadulni a főorvos állandó zaklatásától.

Sokat gondolkozott arról is, hogy bevallja-e azt, hogy állapotos, és mi a gyanúja. Nem tudott elhatározásra jutni. Szégyellte azt.

A beteg állandóan eszméletlen volt, de arcán már sokkal ritkábban látszott a fájdalom. Összefüggéstelen dolgokról beszélt, küzdött láthatatlan ellenfeleivel, majd hirtelen megint angyalokról, hurikról beszélt, néha a mennyországot, néha a poklot emlegette. Csak akkor simult el az arca, ha megsimogatta. Naponta fokozatosan csökkent a láza.

Katakának fárasztó volt az éjjel-nappali szolgálat, ezért gyakran elszunyókált, elaludt. A tizedik nap reggelén megint a betege hangjára ébredt.

- Hol vagyok?

Talpra ugrott, az ágyhoz sietett. A betege teljesen tiszta szemekkel nézett rá. Látszott, hogy a láz már teljesen alábbhagyott.

- Itt a legjobb helyen van. Én vigyázok magára.

- Igen, téged ismerlek. Te vagy az a tündér, akit álomban láttam, aki állandóan velem volt. - De hol van az autóm?

- Csak maradjon nyugodtan. Nem szabad mozogni! Valamilyen kontár autós oldalról a maga kocsjába szaladt, és maga egy kissé megsebesült.

- Azt érzem, hogy nem is olyan kissé sebesültem meg. Nem érzem, hogy lábaim lennének. Szóval, ez egy kórház?

- Megnyugtatom, hogy mind a két lába megvan, sőt, mindene ép, és ép is marad. Jelenleg gipszbe vannak a lábai, és a karja pakolva. A professzor úr mondta, hogy pár hét múlva már táncolhat is.

- Táncolhatok? De csak veled táncolok. Ne haragudj, hogy tegezlek, de álmaimban olyan jóban voltunk, mindig tegeztelek, nem is tudnám már másképpen mondani.

- Nem haragszom, sőt, örülök, hogy bizalmat érez irántam. Kérem, hogy ezután is tegezzen.

- Valami olyat érzek, hogy mi mindig így voltunk, olyan pajtások legyünk ezután is csak pajtások, jó barátok.

De akkor neked is tegezned kell engem! Engem a barátaim Marcinak szólítanak, te is szólítsál így! Te is áruld el a nevedet, hogy úgy szólíthassalak.

- Kataka a nevem.

- Kata, Kataka, Kató, Katóka, Kati, Katica, Katinka, ennek csuda sok változata van. De Kataka a legjobb. Ugy-e, rossz beteg voltam? Még csak ezután leszek nyugós. Álomban sokszor simogattad a homlokom, most miért nem simogatsz? Anyukám szokta úgy simogatni, de ő utána mindig megcsókolta. Tedd meg te is!

- Én? Megcsókoljak egy férfit?

Jó, megteszem, mert az a szigorú utasítás, hogy minden kívánságát teljesítenem kell.

Az nagyon okos ember volt, aki ilyen utasításokat írt elő. Hej, de nyugós beteg leszek én ettől a perctől kezdve. Kataka! Ismételd meg azonnal!

- A leányka pirulva engedelmeskedett. Éppen akkor lépett be a professzor. Jóízűen elnevette magát, aztán kiszólt az ajtón.

- Bejöhetek! Már egészen jól van. Nincs biztosabb jele a gyógyulásnak, mintha a beteg egy szép nőt észrevesz, sót...

Marci szülei léptek be a szobába, és siettek a fiuk ágyához. Olyannak látták, mint régen, tréfás mosollyal nézegette a szüleit.

- Amint láthatjátok, az ebsont beforr.

- Szegény fiacskám! Senki se hitte, hogy te valaha még talpra állsz, ölelte át az édesanyja. Ezt a jó keresztapádnak köszönheted. Újra embert csinált belőled. Az a marha autós egészen összetört.

- Köszönöm, keresztapa, egész életemben hálás leszek neked, de Béla bácsi, meg kell mondanom, hogy e-nélkül az angyal nélkül ott maradtam volna valahol a pokolban. Ő volt, aki hűségesen követett engem, mindenütt velem járt, velem volt. A pokol minden tornácát összejártuk együtt, ha ő ki nem szabadít, még most is ott volnék.

A két szülő Katakához sietett, és hálásan köszönték, amit a fiukért tett.

- Nem szabad sokáig fárasztanunk a betegünket. Menjünk át az irodámba. Kataka, te is velünk jössz.

- De ne sokáig maradjon ott, mert akkor én megszököm.

- Pedig fiam, meg kell szoknod, hogy ő tőled távol legyen, mert Kataka szlovák állampolgár, neki nincs útlevele.

Vissza kell térjen a hazájába. Mi gondoskodunk arról, hogy ott jó elhelyezést találjon.

- Apám! Ha ezt megteszitek, én mihelyt mozogni tudok, emigrálok. Erre meg is esküszöm!

- De fiam, a törvény, az törvény, az ellen mi semmit sem tehetünk.

- Jók én megmondtam. A hangulat egészen megromlott, Marci akármit kérdeztek tőle, egy szóval sem felelt. Hiába szólította az apja, anyja, Béla bácsi, konokul hallgatott. Kataka lépett az ágyához.

- Nyugodj meg, Marci! Én téged, nem hagyalak el. A törvénynek ugyan engedelmeskedem, de megígérem neked, hogy úgy, mint először, újra át fogok szökni. Az utat már jól ismerem.

- Megígéred? Esküdj meg! Nem kell az esküd, megelégszem azzal, ha itt mindenki előtt megcsókolod a homlokomat.

Megtörtént a csók; az öregek meghatva nézték.

++33++

Átmentek az irodába. Kataka is velük ment. Ott először az apa kezdett beszélni.

- Kislányom, engedd meg, hogy mi is tegezzünk. Amit ott mondtam, az igaz; neked el kell hagyni az országot. De azt megígérem neked, hogy innen a csehszlovák követségre megyek, és elintézem, hogy legalább hat-hétig itt maradhass, és ha lehetséges, még tovább is. Mi Béla bácsival eljárunk a követségen, a külügyminisztériumban, felelősséget vállalunk érted. Valami megoldást csak találunk. Elhiheted, hogy mi mindent megteszünk, ami csak lehetséges.

- Tegnap névtelen feljelentés érkezett ellened. Hitelt kellett adni annak, mert csatolta az anyakönyvi kivonatokat, a születési- és halotti anyakönyvi kivonatokat, mely azt mutatja, hogy te nem vagy Bubla Katalin. Az már hároméves korában meghalt a szlovákiai Smolnikon. A te neved tehát álnév. A feljelentő azt állítja, hogy te egy nemzetközi kémbanda tagja vagy, akit, ki tudja, hogy milyen célból dobtak át a határon.

Most nyugodj meg, és mondj el mindent, amit tudsz!

Kataka mesélni kezdett.

A szüleimet sosem ismertem, sem a testvéreimet, nem láttam őket soha. Egyedül Pali bácsit, a keresztapámat és a Burkus kutyát ismertem, hárman együtt éltünk a havasok között. Ő úgy tudta, hogy olyan két és fél éves koromban hozott el szüleimtől, mint keresztlányát. Ő nevelt, ő gondoskodott rólam. Olyan szép gyermekkorot varázsolt, amilyenről csak álmodni lehet. Csodás boldog volt a gyermekkorom ott a nagy havasok között. Később iskoláztatott.

Amikor érettségi után hazatértem, nem találtam már életben, egy vadászó lelőtte. Sok minden volt, jelentős pénzösszege is, de én semmit sem találtam. Az utódja mindenből kiforgatott. Leültem a sírjára, jól kisírtam magam. Aztán elhatároztam, hogy régi vágyamat teljesítem, átjövök Magyarországra. Nem tudom, hogy mi vonzott mindig ide. Keresztapám szlovák volt, de itt nőtt fel, a világháború alatt itt volt katona. Vele mindig magyarul beszélünk, így a magyart tartottam mindig anyanyelvemnek.

- Mivel mindenünket elrabolták, pénzem sem volt. Egy tátrai üdülőbe mentem, állást vállaltam, cigarettaárus voltam. Ott ismerkedtem meg a Professor úrral és a feleségével. Ők ott nagyon jók voltak hozzám. Mikor hazajöttek, egy névjegyet adtak nekem a címükkel. Pénzem ugyan már volt utazásra, de útlevelet szerezni nem tudtam. Eszembe jutott a keresztapám útja, mikor anyakönyvi kivonatért járt itt. Olyan elevenen írta le az átszökését, hogy teljesen az ő leírása szerint jártam el, és én is átjöttem a határon. Jelentkeztem a klinikán, és most itt vagyok!

- Kislányom! Láthattad, hogy én gyorsírással minden szavadat jegyeztem, mint rendőrtiszt vallattalak, kihallgattalak. Ha ismered a gyorsírást, el is olvashatod, hogy hüen írtam le, amit elmondtál. Ez tehát a vallomásod, írd alá! Ismerem a gyorsírást, de tudom, hogy helyesen van leírva, aláírom.

A professzor szólt: - te menj a szlovák követségre, én megyek a minisztériumba. Kérni fogom, hogy indítsanak nyomozást az ügyben. Amíg az lezajlik, addig maradjon itt a lányka; mi ketten jótállunk érte. Ha nincs feljelentés, el tudtam volna intézni az ügyet, de így is le kell folytatni az eljárást. Tény, hogy ő nem Bubla Katalin, de ki lehet akkor: Ilyen cifra ügyet még én sem láttam többet.

- Kislányom, menj vissza a betegünkhöz, őt is nyugtasd meg, valahogy csak rendezzük, jóra fordítjuk az ügyedet.

++**34**++

Kataka szorongó szívvel tért vissza a betegszobába. A feljelentést csak a főorvos tehette. Azzal vádolják, hogy nemzetközi kém, pedig azt sem tudja, hogy mi az a kémkedés.

- Visszajöttél, Kataka?
- Megígértem, tehát visszajöttem.
- És csakugyan el kell menned Szlovákiába?
- Igen, de még nem most.
- Én veled megyek, ha kell, ezzel a koloncokkal is.
- Valaki feljelentett, hogy nem én vagyok én, mert, akinek a nevét viselem, az már régen meghalt. Csatolták a születési és a halotti anyakönyv kivonatát is. Most tehát az a helyzet, hogy magam sem tudom, hogy ki vagyok. A feljelentő azt állította, hogy nemzetközi kém vagyok.

- Ne szomorkodj! Te Kataka vagy és ez nekem elég. Látod, hogy napról-napra jobban vagyok, megérem, hogy leszédik rólam ezeket a koloncokat, amelyek még az ágyhoz kötnek. Akkor aztán veled megyek, ha világ végére is kell menni. Engem tőled már semmi sem választhat el. Ül le ide az ágyam szélére, és mesélj el nekem mindent, még a legapróbb részleteket is, pici gyermekkorodtól kezdve, semmit se hagy ki!

- Itt megethetem, édesapádéknak is elmondtam mindent. Sem a szüleimet, sem testvéreimet nem ismertem, sohasem láttam. Egyedül Pali bácsit. Ő nevelt fel, ő gondozott, ő iskoláztatott. Mindent, mindent neki köszönhetek. Egyedül őt szerettem.

Elkezdte mesélni az élettörténetét kiskorától kezdve mind a mai napig. Marci áhítattal hallgatta. Majd ezzel fejezte be:

- Az egész világon tehát, senkim sincs.
- És én? Én senki vagyok?
- Te az én betegem vagy, meggyógyulsz és eltávozol. Talán elfeledsz, talán jó barátom maradsz.
- Nem. A barát címmel nem elégszem meg. Én sokkal többet akarok. Te hoztál vissza a túlvilágról, ezen a világon sem hagyhat sz el soha. Én nagyon, de nagyon megszerettelek.
- Minek tagadjam? Én is!
- Te is? Óh, milyen boldog vagyok! Eddig is hittem, reméltem, s most már tudom. Mi nagyon boldogok leszünk.
- Sajnos, mi egymásé soha sem lehetünk.
- Hiszen annak semmi akadályja nincs, nem is lehet! Én önálló férfi vagyok!

- Én is önálló nő, de mégsem lehet.

- Akkor nem mondtad el nekem az egész élettörténetedet, amint azt megígérted, valamit elhallgattál előttem.

- Jól van, tudj meg mindent. Aztán elmondta azt is, ami a kórházba jövelele óta történt. A főorvos állandó üldözését, a kábult állapotát és azt, amit a főnővér megállapított, hogy állapotos.

Marci iszonyú haragos lett, fel akart ugrani, csak nehezen tudta őt megnyugtatni.

- Csak a főorvosra gyanakodhatok. Egyszer, amikor a szobámba mentem, és kiittam a pohár vizet, azonnal elkábultam, és másnap reggel véres volt az ágyam és az alsóruhám.

- Katakám! elképzelhetetlenül képtelen ügy. De teljesen igazad van, ha a főorvosra gyanakszol. az is biztos, hogy a feljelentést is ő tette ellened, mivel nem akarsz szóba állni vele. De az is biztos, hogy ezután is kísérletezni fog, és ez lelsz a veszte... Megbeszéljük, és tisztázni fogjuk ezt az ügyet. Egy az biztos, hogy most még jobban szeretlek.

- Sajnos, be vagyok piszkolva, így nem lehetek a felséged.

- Egyről ne feledkezzél meg, arról, hogy én birkózó vagyok, és megbirkózom ezzel is, minden nehézséggel. Le fogom leplezni azt a piszkos alakot.

Akkor, az Isten irgalmazzon neki! Az biztos, hogy éjjel aludni se tudok, de nem is akarok. Űlj le ide mellém! Még egyszer meséld el mindazt, amit már elmondtál!

Még a szavakat, mondatokat is, amire vissza tudsz emlékezni.

++**35**++

Kataka odaült az ágy szélére, és mesélt. - A legelső, amire vissza tudok emlékezni, egy nagy fekete autó, aztán a sok-sok eper, amit ettem, és motyogtam hozzá: Kataka epret talált. Kataka eper, amit ettem, és motyogtam hozzá. Kataka epret talált. Kataka epred szed. Kataka szereti az epret. Aztán emlékszem egy óriás fenyőre, a nagy fehér kutyára, és Pali-bácsira, aki ott jóízűen vaddisznó-sonkát falatozott. Én megsimogattam a Burkust, az végignyalta a kezemet... Adsz husikát Katakának is?

Anyuci mindig csak pépecskét adott. Hogyne adnék, aranyoskám, - kaptam rá a választ. Aztán ketten falatoztunk. Később ölbe vett, és hazavitt a lakásába.

- Utána az lett a lakásom. Nagyon boldogok voltunk mindketten. Aztán elmesélte az iskolába járás előtti életét, barangolásainkat a rengetegben.

Az eprészést, áfonyázást, málnaszedést, gombagyűjtést. A téli szórakozásokat, a szánkázást, majd azt, hogy járták be sítalpon a hegyeket.

A rablótámadást, hogyan csúfolta meg a nagy vadorzót a Burkus. Az iskolai élete, a Pali bácsi halálát, aztán az átszökést Magyarországra, a végén így fejezte be:

- Pali bácsi az egyetlen ember volt, aki engem szeretett.

- Ne mondd ezt többé! Én talán még nem is ismertelek, de már akkor is téged szerettelek.

- Mindhiába, ha egymásé úgysem lehetünk.

- Ezt soha többé ne mondd nekem! Ha talpra állok, azonnal feleségül veszek. Az első utunk Pali bácsihoz, az öreg fenyőhöz vezet.

Most az első dolgunk az, hogy Béla bácsival beszéljek. A keresztapám ugyanúgy szeret téged, mint engem. Ravaszul meg tudok tőle olyat is, amihez csak orvos ért.

Már egészen megvilágosodott, mikor befejezték a tervezgetést. Kataka is odahajtotta a fejét Marci mellé a párnára; észre se vették, mikor mélyen elaludtak.

++36++

Kilenc óraker, akkor ébredtek, amikor a professzor az orvosok kíséretében vizitre érkezett.

- Alszik a beteg, alszik az ápolója... Ez igazi jele a teljes gyógyulásnak. Nem is zavarlak tovább. Aludjatok! Minden mehet tovább az előírás szerint.

- Béla bácsi! Mikor tudsz egy kicsi időt szakítani, hogy valami fontos dolgot megbeszélhessek veled?

Úgy gondolom, hogy délután egy félóra benézhetek hozzátok.

Valóban bejött délután, és leült az ágy szélére.

- Beszélj! Mivel lehetek szolgálatodra?

- Katakám! Te addig menj ki, amíg én Béla bácsival beszélek!

Kataka kiment, a folyosón őrködött, hogy senki se zavarja meg őket.

- Legelőször is, azt mondd meg nekem, hogy a közönséges altatószereknek milyen hatása van?

- Minden altatószer tulajdonképpen altató.

- Mondjuk, ha valaki altatót vesz be, felébred-e, ha valami fájdalom éri?

- A közönséges altatószereknél, ha fájdalom éri, feltétlenül felébred. De miért érdekel ez téged? Amit láttam, te altatószerek nélkül is tudsz jól aludni. Már nincsenek fájdalmaid.

- Csak úgy, kíváncsiságból kérdezem. Én azonban a sok csonttörés után sem éreztem soha fájdalmat. Arra gondoltam, hogy - mivel tudom, hogy neked van egy új találmányod, hogy nálam is azt alkalmaztad, azzal tartottál olyan állapotban, hogy ne érezek semmit. Valóban olyan hatása van a találmányodnak, hogy a beteg nem érez semmit?

Valóban, az a szer olyan, hogy a beteg sem az operáció alatt, sem utána úgy tíz napig nem érez fájdalmat.

- Most már értem, hogy neked miért nem fáj semmi. És mondd csak! Hol őrzöd te ezt a szert?

- Még nincs forgalomban, a gyógyszergyár most kezdi gyártani. Mi van, azt az irodában őrzöm a szekrényemben, elzárva tartom.

- Ott senki sem férhet hozzá?

- Nem valószínű.

- Sohasem vetted észre, hogy hiányzott volna abból?

- Mindig be szoktam zárni, de egyszer úgy tűnt, mintha egy adag hiányzott volna. Lehetséges, hogy tévedtem.

- Én éppen az ellenkezőjét gondolom. Mint jó keresztapát arra kérlek, hogy egyszer felejtse el bezárni, de figyeld állandóan, hogy nem tűnik-e el belőle... Ha igaz, úgy azonnal tudasd velem!

- Azt nem akarod elmondani, hogy miért kéred ezt?

- Ne haragudj, keresztapám, de még egy ideig szeretném elhallgatni. De azt megígérem, hogy neked mondom el először.

Nagyon köszönöm, hogy kérésemre bejöttél.

- Ez annyit jelent, hogy az audiencia véget ért, mehetek. - Nem kérdezősködöm, tudom, hogy valami fontos okod lehet. Tehát a viszontlátásra.

++37++

Irodájába érve, sokáig gondolkozott azon, hogy mi oka lehet a keresztfiának, hogy így kérdezősködött. Ahogy visszagondolt, most már úgy látta ő is, hogy nemrégben valóban eltűnt egy adag a szerből. De ki lehetett a tolvaj? Csak olyan, aki rendszeresen bejárhat az irodájába. Marcin látszott, hogy valakire gyanakszik. Nem talált rá magyarázatot.

A főorvos lépett be az irodájába.

- Professzor úr! A tizesben lévő beteg jelenleg teljesen lázmentes, ezért nincs semmi akadálya az operációnak. a Professzor úr végzi?

- Ez a maga specialitása; mikor jónak látja, végezze el!

- Ha nem haragszik meg, megkérdem, hogy ki ez az aranyos baba, akinek a csecsemőkori képe mindig itt van a Professzor úr asztalán?

- Az én kislányom csecsemőkori képe; más képem nincs róla. Menekülésünk közben elveszett, bizonyára meghalt, a sírját sem tudjuk, hogy hol van.

- És ez a másik, az a csillagforma kép?

- Nézze, itt csecsemő képén ezt az anyajegyét. Egy fényképésszel azt nagyítottam meg.

Ez hétig minden csehszlovák lapban megjelent, hogy ha valaki ilyet lát egy kislány hasán, az jelentse. De nem vezetett sikerre.

Mikor a főorvos távozott, sokáig gondolkodott azon, hogy hosszú éveken át majdnem minden nap látta ezeket a képeket; miért csak ma kérdezősködött az orvos. Teltek a napok, hetek, Marciról levették a gipszeket. Csakugyan nem maradt nyoma sem a sebesülésének. Már szabadon járt ide-oda, de keresztapja benntartotta, amíg teljesen megerősödik. A fiú már tüzetesen kezdett udvarolni az ápolónőjének, aki elismerte, hogy hasonló módon szereti, de kitartott amellett, hogy nem lehet a felesége. Még csak megcsókolni sem engedte magát.

- Ne haragudj, Marci! - kérlelte. Nagyon, nagyon fájna nekem az a csók, mivel úgy sem lehetek a feleséged. Egy igazi csók teljes odaadást jelent; be kell látnod, hogy az teljesen lehetetlen.

++**38**++

Egy délután Kataka egyedül volt a szobájában, mikor belépett oda a főorvos.

- Már rég nem beszélhettem magával; most felhasználom az alkalmat. Most azért jöttem, hogy feleségül kérjem. Egy ápolónőnek nagy megtiszteltetés, ha egy főorvos kéri feleségül. Tudom, hogy állapotos. Azt is elárulom, hogy én vagyok a gyermek apja. Nevet akarok adni a gyermekemnek.

Katakát megdöbbenette ez a vallomás, - bár tudta, hogy csak ő gyalázhatta meg. Az meglepte, hogy mindezt most bevallja. Ennek valamilyen különös oka lehet. El akarta űzni az országból is, és most váratlanul feleségül kéri. Mindegy, ő így is úgy is utálja. Éktelen haragra lobbant, és csak annyit tudott mondani:

- Gyalázatos!

- Nézze! Magának nem mindegy, hogy mit felel ajánlatomra. A rendőrség tudja, hogy maga nem magyar állampolgár. Sőt, azt is tudja, hogy maga nem Bubla Katalin, mert az hároméves korában meghalt. Én nem kérdezem, hogy miért visel idegen nevet. Kényszeríteni akarom, hogy a feleségem legyen.

Én ugyanabban a faluban születtem, ahol állítólag maga is, így már az ideérkezésekor tudtam, hogy valami szélhámossal van dolgom. Először szeretőmmé akartam tenni, de kívánom, akarom, ezért kérem feleségül. Ha szót fogad, visszavonom a feljelentésemet...

Kataka közben megnyugodott. Az ajtóhoz ment, azt szélesre tárta.

- Takarodj! Takarodj, te gyalázatos! Ha nem sietsz, kidoblak! Vagy segítségért kiabálok, hogy az egész kórház idecsődüljön!

- Jól van, megyek, de még a mai nap megbánod ezt!

++**39**++

Ugyanabban az időben történt, hogy a professzor észrevette, hogy egy adag megint eltűnt a készítményéből. Azonnal sietett a kereszt-fiához, hogy megmondja neki. Láta, hogy annak alapos volt a gyanúja.

- Igazad volt Marci! Megint elloptak egy adagot.

- Ezt előre tudtam. Azért kértelek, hogy véletlenül hagyd egyszer záratlanul a szekrényedet.

Ebben a pillanatban Kata berobban a szobába. Megriadva állt meg, amikor meglátta a professzort.

- Nem tudtam, hogy itt van a Professzor úr; bocsánatot kérek, később visszajövök.

- Nincs semmi baj kislányom, ha valami olyat akarsz Marcinak mondani, addig kimehetek.

- Csak annyit akartam mondani, hogy az a szemtelen alak megint ott járt, megfenyegetett. Már megyek is.

Mikor elment a lány, Marci beszélni kezdett. Azt ígértem, ha eljön az ideje, beszélni fogok. Most itt az idő. A főorvosodról van szó. Amióta Kataka idejött, állandóan üldözi... Ugyanabban a falban született ő is, mint Kataka. Megtudta, hogy Katakának nem az a neve, mert az, akinek nevét viseli, már régen meghalt. Szeretőjévé akarta tenni. Állandóan zsarolni próbálta. De Kataka utálja, sőt, amikor erőszakoskodni próbált vele, kidobta a szobájából. Akkor lopott ki a készítményedből egy adagot, beosont a lányka szobájába, és azt a poharába csempészte. Elkábította, és erőszakot követett el rajta.

A főnővér megállapította, hogy Kataka állapotos. Képeled el a lányka kétségbeesését. Nekem mindent elmondott; én jöttem rá arra, hogy ezt csak a te főorvosod követhette el...

Amíg Kataka engem ápolt, nem juthatott a közelébe. Most, hogy meggyógyultam, nem lakhat itt a betegszobámban. Most érkezettnek látja az időt, hogy aljas merényletét megismételje. Kataka előbb azt jelezte, hogy a szobájában járt, és megfenyegette. Tehát szerintem még ma merényletet tervez, de ma le fogjuk leplezni!

- De hiszen, ez olyan, mint egy rémregény!

- Még annál is rosszabb. De ma este befut az egér a fogóba!

Hallgasd meg a tervemet! Kataka nyitva hagyja az ajtaját. A főorvost lessük. Bizonyos, hogy belopózik... Megint a poharába fogja önteni a szert... Én a főápolónő szobájából lesem, ugyanis az szabadságon van. Te telefonálsz apámnak, később ő is odajön. Az üveges ajtón át, mindent láthatunk.

Amikor Kataka hazamegy, a poharat kicseréli, a másikat alul az éjjeliszekrényében elrejtí. Mikor a főorvos belép, kiissza a tiszta vizet, és ájulást színlel. A többi a mi dolgunk. Jónak tartod?

- Jó. Feltétlenül le kell leplezni. Én hol leszek?

- Te legyél az irodádban; mindent készíts elő a vegyelemzéshez. Mi azonnal üzenünk neked.

++40++

Minden a terv szerint történt. Kataka nyitva hagyta az ajtaját. A főorvos beosont, kevéssel azután kijött. Marci elfoglalta a leshelyét, később az apja is odajött. A professzor az irodájában várakozott.

Alkonyatkor Kataka a szobájába tért. Félóra múlva a főorvos kopogtatás nélkül belépett. Vigyorogva nézett az áldozatára. Kataka dühös lett, rákiáltott:

- Hogy merészel ide belépni?

- Csak csendesen. Most telefonáltam a rendőrségre. Ha nem engedelmeskedik nekem, egy óra múlva viszik... Nincs semmi értelme a dühöngésnek. Hogy lecsillapodj, igyál egy kis vizet; ott van a kezed ügyében, az éjjeliszekrényeden.

Kataka még dühösebb képet vágott.

- Persze, iszom egyet, aztán úgy kiváglak, hogy kiütöd a túlsó falat. Te ronda! Te piszok! Te gyalázatos!

Egy hajtásra mind kiitta a pohárban lévő vizet. Aztán úgy tett, mint akit az ájulás környékezi.

- Ugye mondtam, hogy szelíd leszel, mint a bárány.

Odasietett, és kezdte letépni a ruháját. Kataka nem tudott uralkodni magán, és amint a testéhez ért, erőteljesen védekezni kezdett.

- Úgy látom, hogy nem volt elég fél adag, nesze, itt a többi is.

Azzal egy előkészített injekciós-tűt kapott elő, és beledöfte a lány combjába. Az csak annyit tudott még kiáltani, hogy:

- Segítség! - aztán elveszítette az eszméletét.

- No, ez biztosan elég lesz.

- De neked is, hangzott egy erőteljes hang a háta mögött.

- Mi történik itt?

- Ez az ápolónő elájult, jöttem, hogy elsősegélyt nyújtsak neki.

- Katakám! Katakám” - szólította Marci a lányt, de az nem adott rá választ.

- Mit tettél vele, te átkozott?

- Marci mellen ragadta a főorvost, és ki akarta dobni az ablakon. az apja visszatartotta.

- Az kevés volna neki, ha csak a nyakát törné, meg fogja kapni a magát.

Ezt a pillanatot arra használta a főorvos, hogy az éjjeliszekrényhez ugrott, és a poharat kidobta az ablakon.

- Tévedtél gazember, mert a te poharad itt van alul, az éjjeliszekrényben. Amit a lány kiivott, abban csak tiszta víz volt. Itt van ebben, amit neki szántál. - De ez a mozdulatod beismerő vallomásnak számít, nem akartad, hogy a vegyvizsgálat valamit kideríthessen.

Marci még mindig azt hitte, hogy Kataka csak az izgalomtól ájult el; élesztgetni próbálta. Az apja lehajolt a földre, és egy injekciós-tűt emelt fel.

- Hagyd csak! Itt a másik bűnjel. Az élesztgetés sikertelen.

A professzor sietett be.

- Mi történt?

- A terv csak részben sikerült. Mikor látta, hogy a vizes oldat nem elegendő, injekciót is adott. A lány teljesen eszméletlen.

Óh, ez nagy baj! Ezt a szert a terhes anyáknál nem szabad használni; életveszélyes nem csak a magzatra, de gyakran az anyára is.

- Te gyilkos! - ordított rá Marci, és egy ökölcsapással földre terítette a főorvost.

- Hagyd azt most Marci! Siess a szobámba. A nővér hozza azonnal a mentőládát, és amit ott előkészítettem. Talán még tudunk segíteni? Gyorsan kezdte letépni a lány ruháit. Azt azonnal észrevette, hogy a lány már abortált. - Megérkezett a nővér a kért csomaggal.

- Hamar, lepedőket beáztatni. Talán még nem késő. Teljes meztelen testét azonnal vizes lepedőkbe kell csavarni. Mindenki segített, hamar be volt csavarva. Egyszerre a professzor felkiáltott:

- Katakám! -Aranyos bogaram! Édes kislányom! - aztán ájultan esett össze.

Ekkor már őt kezdték élesztgetni, de csak lassan tért magához.

- Láttátok? Láttátok? Az anyajegy!

Csak nehezen értették meg zavaros mondatait. Az anyajegyről ráismert az elveszett kislányára. Mikor aztán egészen megnyugodott, Marcihoz fordult.

- Azonnal rohanj a keresztanyáért. Hív ide azonnal! De nehogy megijesz. Csak annyit mondj, hogy nagy örömhírt hozol.

Marci hamar visszatért. Jelentette, hogy a keresztanyja azonnal itt lesz. Kérte, hogy Katakát azonnal vigyék át az ő szobájába, fektessék az ő ágyába. Nem volna jó, ha itt ébredne. Ott ő ápolt engem sokáig, most én fogom őt ápolni.

++41++

Az apa tüzetesen megvizsgálta a lányát, és boldog sóhajjal mondta: - Megmarad! Megél! Az a szerencse, hogy csak fél adagot kapott: Az elvitte a gyermeket, de ő megmarad!

Hozzáfogtak Marci indítványának végrehajtásához. óvatosan átszállították a hatos szobába, és elhelyezték a Marci ágyába.

Ő egy széket tett az ágy mellé, odaült, leste, hogy mikor tér vissza az életbe.

A szülőknek megígérte, hogy azonnal értük siet, amikor feléled. Addig várákozzanak az irodában. Óvatosan kell vele közölni az örömhírt, mert a nagy öröm is ártalmas lehet. A megnyugtatóshoz ő ért a legjobban.

Szót fogadtak neki, átmentek az irodába.

Marci apja telefonált a rendőrségre; rövidesen megérkezett a rendőrfőnök, és elszállította a Marci ütésétől még mindig eszméletlen bűnöst.

A professzor átment a laboratóriumba, és első dolga volt megvizsgálni a vizes-oldatot és az injekciós-tűt. Rövidesen visszatért. Megállapította, hogy az volt a szerencse, hogy az adag nagyobb részét a pohárba öntötte, csak kisebb rész volt az injekciós-tűbe. Ha egyszerre kapja az egészet, végzetes lett volna.

++42++

Kataka csak másnap délfelé tért magához. - Hol vagyok?

- Itt a földön. Egy kis kirándulást tettünk mi ketten a pokolba, az volt a szerencse, hogy mi, már jól ismerjük a járást, és így visszatalálunk.

- De hiszen ez a te ágyad!

- Nagyon tévedsz, Katakám! Ez nem az én ágyam. Ez a mi ágyunk. Emlékszel? Mindig megcsókolta a homlokomat, amikor én olyan nyugós beteg voltam. Gyakran kértem azt. Most te vagy a beteg, most neked kell kérned az ápolódtól! Nekem is úgy írták elő, hogy a beteg minden kívánságát teljesítenem kell.

Nos, jó! Nem bánom!

- Így ni, - mondta Marci, és hosszasan megcsókolta a száját.

- De hiszen az nem a homlokom. Mondtam neked, hogy azt férfi nem érintheti.

- Azt nem is ajánlom senkinek, hogy érinteni merje, de a vőlegényednek, hamarosan a férjednek, mindig szabad. Szüleid beleegyezésüket adták, Most kértem meg tőlük a kezedet.

- A szüleimtől?

- Igen, a szüleidtől. Én legalább is úgy tudom, hogy a szülőktől szokás megkérni a lány kezét.

- Marci! Ne játssz velem!

- Ha akard, idehívhatom őket, és igazat adnak majd nekem.

- Marci! Ha ez igaz, akkor a boldogságtól halok meg!

- Dehogyan halunk meg, élni fogunk! Rá szolgáltunk mind a ketten!

- Óh, Marci - de a gyerek?

- Nem lesz gyerek. A szertől bekövetkezett az abortusz, és te most újra lány vagy.

- Hajolj ide! Most már én is megcsókolhatlak...

Marci az irodába sietett. Röviden beszámolt a történekről. Elmondta, hogy már annyira jól van, hogy a vőlegényének már igazi csókot is tudott adni.

Azt, hogy kik a szülei, nem mondtam meg neki, csak annyit, hogy itt várákznak rá. Az a legfontosabb, hogy a nagy boldogság nehegy megártson neki.

A négy szülő egyszerre lépett be a betegszobába. Kataka behunyt szemmel várákzott, nem merte kinyitni. Egyszerre forró csókot érzett a homlokán:

- Aranyoskám!

- Még nem merem kinyitni a szemem, de már tudom, hogy te vagy az én apukám... Estéknként mindig a térdeidre ültetted, és százszor is elmondtad: Aranyoskám, Katakám!

- És anyuci hogy mondta?

- Kati! Katarinka! - ugye, így mondtad?

Lassan kinyitotta a szemeit, és a professzort és a feleségét látta feje fölé hajolva.

- Óh, én már Losoncon gondoltam, hogy csakis ilyenek lehetnek az én szüleim; már akkor szüleimnek tudtalak. Sajnos, akkor még be kellett látnom, hogy csak egy szegény szlovák lány vagyok. Most már rémlik előttem minden... Ahogy ott aludtam a nagy fekete autóban... Ahogy abból kimásztam... aztán a sok eper... hogy mindig mentem, amerre több volt az eper... Aztán megláttam azt az aranyos bácsit, aki sok húst adott enni, az a jó Pali bácsi...

Sokáig beszélgettek. A többiek tapintatosan a háttérben maradt, nem akarták zavarni a kedves családi jelenetet. Végül az apa vette észre, hogy többen is itt vannak a szobában.

- Aranyoskám! Kislányom! Eddig nem voltak szüleid, most egyszerre négyet is kaptál. Ők itt a Marcid szülei; szeresd őket is úgy, mint minket!

- Úgy, úgy, a mi kislányunk is vagy, aki Marcié, az a miénk is. Boldogok leszünk, és mindent el fogsz felejteni...

- Ne haragudjatok rám, de én semmit sem felejték el, nem is akarom elfelejteni.

Én Pali bácsit, és Burkust ezután is úgy fogom szeretni, mint titeket.

Annak a szegény embernek, akinek a világháborús sebesülése miatt sem felesége, sem gyermeke nem lehetett, én voltam a minde- ne, sokkal többet tettem érte, mint a legtöbb szülő.

Nem feledhetem őket, sem pedig a csodálatos szép havasaimat.

Ugy-e, nem haragudtok ezért?

- Teljesen igazad van, aranyoskám...

- Igaz, hogy már csak megsiratom őket, mert egy gonosz vadászó lelőtte mindkettőjüket, de az emlékük mindig megmarad. Ők tették széppé, boldoggá a gyermekkoromat.

- Hidd el, aranyoskám, hogy mi ugyanolyan szeretettel gondolunk rájuk, mint te; a valóságban ők adtak vissza nekünk, hogy mi itt most boldogok lehetünk, azt kizárólag nekik köszönhetjük.

A legelső dolgom az lesz, hogy a jeltelen sírjuk fölé egy szép síremléket emeltetek, és minden nyáron a te havasaid közé megyünk nyaralni. Jó lesz így?

- Én pedig azt ígérem meg neked, hogy a nászutunk oda fog vezetni.

Ott megkeressük azt az óriás fenyőt, amely alatt a Burkus megnyalta a parányi kislány kezét, és őrzőjévé szegődött.

Ott lakmározunk mi is mind, akik itt vagyunk: füstölt vaddisznó sonkát, és szedünk ott sok-sok epret, mert az én Katakám nagyon szereti az epret.

És odagondoljuk Pali bácsit, aki a mi kislányunknak egy személyben apja, anyja, és játszópajtása volt.

++44++

Visszaemlékszem arra a tátralomnici nyárra, - kezdte az apa, ott ez a cigaretta-árus lány azonnal feltűnt nekem, azonnal megszeret- tem, valami nagyon vonzott hozzá. A feleségemmel együtt alig vártuk, hogy a közelünkben járjon. Minden ürügyet felhasználtunk, hogy magunkhoz hívhassuk. elajándékoztuk a cigarettáinkat a pincéreknek, hogy tőle újra vásárolhassunk.

Nagyon fáj nekünk, amikor azt mondtad, hogy te szlovák kislány vagy. Már akkor meg akartam kérdezni tőled, hogy nincs-e rajtad olyan anyajegy, de az olyan helyen van, hogy egy idegen férfi illet nem kérdezhet meg egy kislánytól.

- És most ti, az anyajegyőről ismertetek rám?

- Igen, akkor vettük észre, amikor eszméletlenül feküdtél.

Az irodában én is láttam azt nagyítva, de nem tudtam, hogy az nagyítás, csak az tűnt fel, hogy kicsiben nekem is van olyan.

- Bár akkor rákérdeztél volna!

- De most már nagyon boldog vagyok. Különösen annak örülök, hogy elvisztek az én szép Tátrámba, ott leülhetek az én óriás fenyőm alá, ahol vaddisznó sonkát ehetek, és epret, sok epret: nézegethetem az ismerős csipkés hegycsúcsokat.

Az bizony, hamar bekövetkezik. Én pontosan elég sokáig várok, amíg gipszbe rakva kínoztatok. Elképzeltetek azt a kint, mikor hathétig kínozt azzal, hogy csak a homlokomra adott olyan apró puha puszikákat. Azonnal meg fogunk esküdni, mer nehéz lesz a mulasztásokat bepótolni.

- És, ha megígérem, hogy a mulasztottakat be fogom pótolni?

- Csak abban az esetben hiszem el, ha most itt, a sok tanú előtt megkezdted a törlesztést.

- A bizonyítás megtörtént.

++45++

Az esküvő hamar megtörtént. Két autóval indultak útnak. Kora nyári hajnalon értek most is a határállomáshoz. A közeli hegy mögül erős fénycsíkok törtek a magasba, majd teljes pompájában felkelt a Nap. Visszagondoltak arra régi emlékezetes reggelre. Az autók most is az erdő szélén álltak meg.

- Emlékezem... Ugyanitt állt akkor is a kocsis. Itt néztem ki belőle, de akkor nem volt itt erdő.

- Valóban, kislányom, itt akkor vágás volt; ez az erdő azóta nőtt.

- Itt találtam az első epret, aztán mentem tovább, ahol több volt.

- Nem eper volt az, hanem szamóca.

- Nekem eper volt, mert ti pesten csak kerti epret adtatok, amit a KÖZÉRT-ben vásároltatok. Én a havasi szamócat is mindig epernek neveztem, hiszen akkor az egész Pestből csak az egy szó maradt meg bennem.

A határállomás parancsnokától megtudták, hogy az akkori parancsnokot az ő átjutásuk után azonnal leváltották. Azért nem tudott akkor a kislány kereséséről intézkedni.

Sőt, úgy tudja, hogy meg is büntették, mert egy körözött személy szökését elősegítette.

Marci apja megkérdezte a parancsnoktól, hogy a külügyminisztérium útján kért rendőrök, és fegyverszakértő megérkeztek-e?, aki azt mondta, hogy már egy napja itt várakoznak rájuk.

++46++

Gyalogosan indultak újra útnak, amerre akkor a kislány mehetett. Jó hosszú utat tettek meg, mikor Kataka egyszerre felkiáltott:

- Ez az én óriás fenyőm!

Az valóban óriási volt az óriások között. Csak hárman tudták körülölelni. Az erdő szélén volt, valószínűleg régen határfának hagyhatták meg. Törzse fel a nagymagasságig csupasz volt, csak ott fenn ágazott szét.

- Itt aludtam. Ez a vastag gyökér volt a párnám. Itt feküdt a Burkus. Ott falatozott Pali bácsi.

- És most itt falatozunk mi, - kiáltott Marci, kibontva a hátizsákját. Letelepedett a fa lá, és a hátizsákából mindenféle jó ennivalót csomagolt ki. Még vaddisznó sonka is volt ott, pedig azt csak nagy nehézséggel tudott szerezni.

- Kataka éhes. Adsz-e Katakának husikát? Anyuci mindig csak olyan pépecskét adott... nevetett Kataka.

Most Pali bácsi helyett Marci bácsi látta el ennivalóval. Valóban, mindegyiküknek olyan jólesett a falatozás, mint valaha Katakának.

- Ne olyan zöld pépecskét adj, mint anyuci! Ugy-e, máskor is adsz Katakának ilyen jó husikát? - Jutott eszébe mindenféle, amiket akkoriban mondott.

Pali bácsi abban az időben valóban bőven adott neki husikát, mert tulajdonképpen az volt a fő ételük. Jól mulattak a lányka emlékein.

Falatozás után megindultak az erdészlak felé. Itt már Kataka jól ismerte a járást, gyakran jártak erre. Innen az erdészlak nem volt nagyon messze.

Az erdész, és a felesége nagyon csodálkozott, amikor a sok ember befordult az erdészlakhoz. Turisták sohasem szoktak erre járni. Megrettentek, amikor Katakát meglátták.

- Maga az új erdőőr, aki Kukely Pál halála után ide költözött?

- Igen. Engem neveztek ki a helyére.

- Itt van az elhunytnak a törvényes örököse. Itt részletesen össze van írva, hogy hagyott hátra. Szíveskedjenek azokat átadni a törvényes örökösnek.

- Mikor mi ide költöztünk, teljesen üresen találtuk a házat, mi itt semmit sem találtunk. Bizonyára valaki előbb kirabolta.

- Ez a puska itt a magáé? - mutatott egy fegyvert a fegyverszakértő, melyet a sarokból vett elő, és a beszélgetés alatt megvizsgálta.

- Az enyém, az apámtól örököltem.

- Él még az édesapja?

- Már öt éve, hogy meghalt.

- Azóta mindig magánál volt ez a fegyver?

- Igen.

- Azonnal bilincseljétek meg ezt az embert, mert ez Kukely Pál gyilkosa. A kutyáját is ő lőtte le.

- De kérem, én ártatlan vagyok.

- Itt nincs helye a tagadásnak. A sírokat kihantoltattuk, mindkét tetemben megtaláltuk a golyót; azt ebből a puskából lőtték ki.

- Ez csak egy rendőri fogás volt a fegyverszakértő részéről, mert a sírokat nem hantoltatták ki, de itt sikerre vezetett. Az ember megtört, és vallani kezdett.

- Ez a kisasszony kislány korában a kutyájával együtt megcsúfolta apámat, zsákját, fegyverét is elvette. Ezt ő sohasem feledte el, mindig bosszúállásra gondolt. Mikor a halálán volt, őt megeskettette, hogy bosszút álljon. Egyszer, amikor vadra lestem, a volt erdőőr rajtacsípett. Felemelte a puskáját, hogy rám lő, s én megelőztem.

Nem akartam gyilkos lenni, csak úgy vaktában lőttem, de talált. Azóta is gyötör a lelkiismeret. Mikor az őr leesett, a kutya rám rontott, kegyetlen voltam a másik csövet rásütni. Esküszöm, hogy nem akartam gyilkolni. Mindent bevallott. A feleségével mindent előadatott, ami az előző öre volt. előkerült a takarékkönyv is.

Kilencvenezer csehkorona volt abban, a Kataka nevére elhelyezve. Nem mertek érte a takaréknál jelentkezni, nehogy a gyanút magukra tereljék.

++48++

Mielőtt még a rendőrök elkísérték volna a vadórt, Marci apja kezdett beszélni.

- Mi, akik itt vagyunk, hisszük, hogy igazat mondott, és mindent bevallott. Azt is el hisszük, hogy nem akart gyilkos lenni, de egy ember meghalt, ezért bűnhődni kell. Egyet megígérünk, hogy közbenjárunk a bíróságnál, hogy a legenyhébb büntetést kapja. Ezt köszönjük meg ennek a kislánynak, aki itt nőtt fel, és akinek a legnagyobb jóttevőjét lőtte le.

Ő nem akar bosszúálló lenni. Mivel őszintén bevallotta bűnét, ő is megbocsát, és kérni fogja a bíróságot, hogy enyhe büntetést szabjon ki. Azt is elintézzük, hogy addig, amíg a börtönből kiszabadul, a felesége itt lakhasson.

Látjuk, hogy bátor asszony, nem fog félni egyedül sem.

Az asszony sírva borult le előttük, és elkapta Kataka kezét, zokogva csókolgatta.

- Mikor maga itt járt a haláleset után, mondtam az uramnak, hogy mondjunk meg mindent őszintén magának, de hiába, féltünk a büntetéstől, de én érzem, hogy az nem maradhat le. Megköszönjük, amit az úr ígért nekünk.

Úgy is mindig bántotta a lelkiismeret, most legalább megnyugszik egy kissé. Higgyék el nekem, hogy nem rossz ember ő. Félt attól, hogy az őr őt lövi le, ezért sütötte rá a puskáját. Nekem is sírva beszélt el, hogy milyen baj történt. Bocsássanak meg neki.

Jól van, jóasszony. Holnap ide kőművesek jönnek. Egy szép sír-
emléket emelnek Kukely Pál sírjára. A maguk kötelessége lesz, hogy
annak a sírján soha se hervadjon el a virág; azt maguk fogják
gondozni.

Mi minden nyáron eljövünk ide; meglátjuk, hogyan tartják be. A
napi imájukat is a sírnál mondják el, higgyék el, hogy könnyebb lesz
a szívük.

Meg fogjuk próbálni, hogy az ura kegyelmet kapjon.

* VÉGE A REGÉNYNEK*

Finta István 2009.08.20-án
Kisbárcskány községtől díszpolgári
oklevele mellé kapta az egyedi
készítésű, nevével ellátott
különleges vázát.